

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

ANUL LVII
Ianuarie — Februarie
1979

Jubiți frați și stimate surori, Scumpi frați colaboratori,

Este privilegiul nostru al tuturor, acela de a simți pulsul vieții bătând cu regularitate în ființa noastră, făcându-ne să ne bucurăm de zorii unui nou an, de perspectivele pe care le intuim că acesta le poartă în necunoscutele lui falduri.

Anul 1979, o ultimă etapă înaintea unui sfârșit și început de deceniu, ne poartă deja pe cărările lui. Am vrea să-l avem luminos, plin de belșug și să-i dăruim munca noastră, eforturile noastre neprecupețite pentru bunăstarea noastră a tuturor. Dorim să-l trăim în pace și pacea să-și găsească locul și căminul în lumea întreagă și-n inimile și viața noastră a tuturor.

Anul în care am pășit să ne păstreze credința neschimbată și încrederea deplină în organizația bisericii și în conducerea Bunului Dumnezeu. În acest an vom fi chemați să ne manifestăm atașamentul nostru față de bine, de ordine și organizație cu ocazia lucrărilor electivale la nivelul Comunităților și Conferințelor noastre, în conformitate cu prevederile Statutare și hotărârile Comitetelor de conducere din cadrul Cultului nostru. Toate acestea vor constitui testul vieții și caracterului nostru creștin.

Adesea auzim vorbindu-se despre lucrarea de sigilare. Dar mulți nu înțeleg că sigilarea este un proces spiritual care începe odată cu convertirea noastră și se continuă viața întreagă. De fapt, putem spune că sigilarea este procesul spiritual al sfințirii, al trăirii noastre zilnice cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, efectul acestei lucrări este transformarea vieții noastre în așa măsură încât să reprezinte în mod desăvârșit caracterul lui Dumnezeu.

Serva Domnului subliniază acest fapt atunci când spune că numai atunci „când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit produs în credincioșii Săi, numai atunci El va veni să-i ia, recunoscându-i ca fiind ai Săi“ (P. D. 69).

De fapt, noi ar trebui să înțelegem că nedesăvârșirea caracterului însemnează păcat. Că „toate atributele neprihănite ale caracterului se află în Dumnezeu ca un tot perfect și armonios, și toți cei care primesc pe Hristos ca Mintuitor personal, au privilegiul de a avea și a da pe față aceste atribute“ (Id. 330).

„Niciunul dintre noi nu va primi sigiliul viului Dumnezeu în timp ce caracterele noastre mai au vreo pată sau zbircitură asupra lor. Ne este nouă dată sarcina de a remedia defectele existente în caracterul nostru, de a curăți templul sufletului nostru de orice necurăție. Atunci... Duhul lui Dumnezeu se va manifesta în revărsarea p'oiî tîrzii, cum s-a revărsat asupra ucenicilor în ploaia timpurile în Ziua Cincizecimii“ (5 T. 214). Aceasta, pentru că „în El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui“ (Ef. 1, 4). Căci „după cum Cel ce v-a che-

mat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră“ (1 Petru 1, 15).

„În toată purtarea voastră“, implică zilnică și perfectă noastră identitate cu Domnul Hristos, cu caracterul Său (Gal. 2,20). „Biserica“, afirma nu de mult un slujitor cu experiență al Bisericii noastre și care a purtat răspunderi în lucrarea Domnului, „are nevoie astăzi mai mult decît oricînd de Mintuitorul“. Ce adevăr permanent valabil pentru noi toți! Avem nevoie de iluminarea Lui, cu atît mai mult cu cît o sumedenie de idei ce se vor lumina, împrăstie tenebre ce vor să-și impună prezența în mijlocul nostru. Nu de mult, printre scrisorile ce ajung pe biroul nostru se afla o scrisoare din nefericire nesemnată, care pe un ton singular spunea: „Domnul Hristos a venit a doua oară cu putere și slavă mare... La ora cînd veți citi aceste rînduri,... Hristos și supușii Săi vor fi la ei acasă“. În adevăr, cîtă nevoie avem de Mintuitorul, de prezența Lui, de Cuvîntul Lui liniștitor și iluminator. Căci, ne avertiza El „vor veni mulți în numele Meu, și vor zice: 'Eu sînt Hristosul, și vor înșela pe mulți“ (Mat. 24, 5), din cei care n-au ajuns a face din Hristos totul, care n-au ajuns ca flacăra din lampa lor să împrăstie tenebrele și să lumineze în jur, căci lumina este Hristos (Mat. 5, 12) și Domnul precizează faptul că „cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții“. De ce oare în fiecare generație mulți ajung să fie înșelați? De ce ajung ei oare centrul în jurul căruia ar dori să graviteze totul? Să nu uităm că Domnul Hristos, spunea în mod axiomatic: „Învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima și numai așa vom ajunge să beneficiem de odihna lăuntrică atît de necesară echilibrului nostru sufletesc. Oricît ne-am străduit să curățim partea din afară a blidului, faptul acesta, strădania depusă nu va face nicicum ca blidul să fie curat. Niciodată! Inima, ea trebuie să fie curățită de orice întinăciune morală“ (Com. Bib. A.Z.S. v. 7/951).

Ne străduim noi oare cu toată puterea să ajungem la plinătatea staturii plinătății Domnului Hristos? Căutăm noi în mod sincer și cu umilință să atingem ținta ce ne este pusă înainte, și anume, sfințirea, identitatea noastră cu Desăvârșitorul Mintuirii noastre? Iată ce perspective spirituale strălucite ne stau în față în anul în care am intrat. Să nu uităm: „cînd ne vom supune Domnului Hristos, atunci vom trăi viața Lui. Aceasta însemnează, de fapt, a fi îmbrăcat cu hainele neprihănirii Sale“ (S. T./29 iulie, 1902). Împreună cu apostolul Pavel înalț și eu ruga mea ca „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“ (1 Tes. 5, 23).

1859-1979
Aniversarea
a 120 ani
de la unirea
principatelor
Române

IMPERATIVUL ȘI PERSPECTIVELE UNIRII

In acest an întreaga suflare românească din țară și de peste hotare are prilejul și bucuria de a participa la marea sărbătoare: Împlinirea a 120 de ani de la unirea Moldovei și a Țării Românești într-un singur Stat, eveniment pe care contemporanii lui l-au numit „Ziua de Aur“ a veacului pentru poporul român.

Cuvînt și ideal care a înflăcărat cele mai înaintate spirite ale pămîntului românesc, „Unirea“ a generat de-a lungul timpului înfăptuiri politice cu profunde rezonanțe în istoria națională.

O privire în istorie, în spre izvoarele de energie care au alimentat unirea de la 1859, transformînd treptat conștiința și solidaritatea de neam a românilor în idee, forța vrierilor de unitate și independență națională, implică o întoarcere înapoi pînă la însăși începuturile sale ca popor.

Vorbînd despre aceasta, președintele țării noastre, Domnul Nicolae Ceaușescu, spunea în 1975 cu prilejul împlinirii a 375 de ani de la prima unire politică a țărilor române: „În întreaga țară s-au dezvoltat de-a lungul timpului, în condiții istorice grele, state și voievodate, în care se uneau diferite teritorii de pe pămîntul de azi al patriei noastre... Sînt cunoscute Voievodatul lui Menumorut în nordul Carpaților, voievodatele Olteniei și Dobrogei. Viața și luptele românilor au fost pentru păstrarea legăturilor strînse, permanente, între voievodatele de pe acest teritoriu, apoi dintre Țara Românească, Moldova, Transilvania și Dobrogea“. Aceste legături strînse au avut scopul bine definit de a crea premisele care să ducă la realizarea unirii tuturor românilor într-un stat liber și suveran. Unul din evenimentele cele mai importante ale drumu-

lui secular al unirii a fost evenimentul istoric al unirii Principatelor Române din anul 1859.

„Momentul hotărîtor“, spunea președintele țării noastre Nicolae Ceaușescu, „pe drumul înfăptuirii statului național unitar român, l-a constituit unirea Moldovei cu Țara Românească, la 24 Ianuarie 1859, cînd au fost puse bazele statului român modern — România“. Trebuie accentuat neconținut că acest „moment hotărîtor“ nu a fost nicidecum plămădit în marea zi a lui Ianuarie 24 și nici scîlpirea vreunei minți luminate, cu acea ocazie. Sau, în cuvintele memorabile ale lui Cezar Boliac: „Nu a fost o idee ieșită din dezbaterile de la 1848 încoace, ci sentimentul național în toate părțile României de cînd istoria a început a ne spune cîte ceva despre Dacia“. Adică imperativul național al românilor de pretutindeni din jurul Carpaților. „Unirea e actul energetic al întregii națiuni române... Unirea națiunea a făcut-o“, spunea răspicat, competent și demn, Mihail Kogălniceanu. Faptul pe care nu-l vom uita niciodată și atestat de documente, este că Unirea din 1859, n-a fost un act întîmplător, conjunctural și nici un dar din partea marilor puteri, sau un rezultat al unor tranzacții între ele; unirea s-a înfăptuit prin voința și lupta noastră, pe temelie de granit a comunității de limbă, de datini, de condiții, de viață economică și spirituală a poporului român, popor plămădit unitar, într-o patrie comună, care își avea statul său centralizat și independent încă de acum 2050 ani, pe vremea înțeleptului și viteazului rege Burebista.

Este absolut necesar și util ca noi să cunoaștem adevărul istoric în privința aceasta. Un

S U M A R

- Pagina Președintelui
- Imperativul și perspectivele Unirii
- Ca toți să fie una
- Ce bine să fac?
- Evanghelia după Luca
- M. B. Czechowski
- Din universul tainelor
- Epistola către Evrei
- Hristos — nădejdea Slavei
- Puterea Rugăciunii
- Doctorul Albert Schweitzer
- Sfirșit de cale
- Întrebări și Răspunsuri

fapt peste care nimeni nu va putea trece este realitatea evidentă că aspirația spre unire s-a manifestat la români și în tot cursul evului mediu și a fost dovedită prin fapte care s-au încrustat adânc în istorie. Nu a fost nicidecum întâmplătoare ideea unirii pentru care a luptat Mihai Viteazul și căreia a putut să-i vadă o scurtă înfăptuire și nici războaiele care au brăzdat istoria neamului din acest timp. În decursul lungilor perioade de încercări și lupte necontenite la care a fost supus poporul nostru, s-a dezvoltat puternic conștiința originii comune a tuturor românilor, precum și conștiința necesității unirii într-un singur stat al Moldovei și țării Românești. Istoria noastră este o luptă necurmată pentru păstrarea ființei naționale, împotriva asupririi, pentru unitate, independență și dreptate. În secolul 19 însă, Unirea devenise un imperativ stringent al vremii, exprimat, dorit și necesar, fapt care îl determină pe Gh. Barițiu să scrie, în 1844: „Unirea națională este frumoasa deviză ce răsună din toate părțile și deșteaptă duhurile cu putere multă“.

Imperativul Unirii a constituit și în concepția pașoptistă un obiectiv central în care ei nu au văzut decât „cheia boltei fără care s-ar prăbuși tot edificiul național“, fapt statuat lucid și vizionar de către Nicolae Bălcescu, cu forța care îi era caracteristică: „unitatea națională este chezașa libertății lui, este trupul trebuincios ca sufletul să nu piară și să nu amortească, ci din contră să poată crește și dezvolta“.

Iată deci cum, venind din adâncurile vremii, și rezistând vitregiilor trecutului mai totdeauna potrivnic, imperativul acesta, cel mai arzător dintre toate, rodul conștiinței neamului, s-a transformat în zorii epocii moderne într-o conștiință națională. Unirea a fost deci momentul declanșator al unui amplu proces istoric, o etapă imperativă pe drumul formării statului național unitar român modern și independent.

În ce privește perspectivele acestui măreț act, au fost nebănuite de glorioase pentru aceia care l-au înfăptuit. În primul rând, actul unirii Țărilor Române a fost consolidat printr-o serie de reforme largi și radicale, cunoscute și devenite familiare tuturor.

Ca un eveniment cu adevarat epocal al istoriei naționale, actul Unirii din 1859, a permis angajarea țării pe drumul progresului și civilizației pe multiple planuri. Unirea a accelerat dezvoltarea economică, a deschis noi și ample perspective de evoluție. Ea a pregătit în mod obiectiv țara pentru evenimentul istoric de la 9 mai 1877 — cucerirea deplinei neatârării — și a constituit baza de plecare pentru făurirea unității naționale depline a poporului român în acea memorabilă zi de 1 decembrie 1918. Toate înfăptuirile istorice care au urmat apoi, și care au urcat patria noastră pe culmile înalte și însoțite ale noului ev, după anul 1944, n-au fost decât niște continuări logice, niște imperative circumstanțiale, să zicem, pe linia direcțoare a perspectivelor deschise, atunci în solemna zi de 24 Ianuarie 1859. Vedem în ele nu numai niște puncte de referință, ci jaloanele ce conduc neîndoios către imperativul absolut al luminoaselor zile pe care le trăim astăzi.

La 120 de ani de la unirea Principatelor Române evenimentul își păstrează înalta semnificație, exemplul înaintașilor făuritori ai României, fiind legitim cinstit de constructorii țării celei noi, socialiste, ca un nemuritor îndemn la iubirea de patrie și dăruire.

Este inspirator și plin de semnificație și astăzi, ca și atunci, cuvântul rostit de Alexandru Ioan Cuza după unanimitatea sa alegere, la 25 ian. 1859: „Astăzi statul nostru s-a așezat pe o temelie mai întinsă. O eră nouă ni s-a deschis. Sosiți la

acest stadiu al viitorului nostru... trebuie să punem toată activitatea noastră în comună lucrare pentru dezvoltarea morală și materială a României, acest pământ binecuvîntat al patriei, stropit cu sîngele străbunilor și îmbelșugat cu sudoarele muncitorului. El este familia, ogorul fiecăruia, casa în care s-au născut părinții și unde vor naște copiii voștri! Căci în Unire, și numai în Unire ne stă puterea de a fi“.

Îndemnul acesta: „Să punem toată activitatea noastră în comună lucrare pentru dezvoltarea morală și materială a României“, este tot atît de valabil și astăzi, ba chiar mai valabil acum cînd România urcă vertiginos pe cele mai înalte culmi ale prestigiului ei, și cînd toți fiii ei trebuie să pună toată activitatea lor în comună lucrare pentru prosperitatea României.

„În unire ne stă puterea de a fi“. Și cum n-ar fi uniți acei ce au văzut zorii zilei pe acest pământ binecuvîntat, pe aceste meleaguri atît de frumoase, cu ape line, cu cîmpii mănoase și cu dealuri și munți maestoși. Ne este scump tuturor a pămîntul acesta stropit cu sîngele părinților și strămoșilor noștri. Credința ce o împărtășim ca Adventiști de Ziua a Șaptea, ne învață și ne îndrumă să iubim și mai mult, să ne iubim țara și semenii noștri și uniți cu întregul popor să înmulțim eforturile noastre comune, pentru binele și progresul scumpei noastre patrii.

Cu prilejul aniversării a 120 de ani de la marele eveniment, care a însemnat momentul hotărîtor pe drumul înfăptuirii Statului Național Unitar Român, să ne aducem amînte și să nu uităm niciodată acest adevăr, că pentru binele nostru al tuturor și pentru binele patriei „numai în unire ne stă puterea de a fi“.

A. Delea

Președintele Conferinței A.Z.S. Cluj

„CA TOȚI SĂ FIE UNA”

Rugăciunea de Mare Preot a Domnului Hristos, reprezintă o valoare de neprețuit. Prin ea putem să vedem dorința plină de iubire a inimii Sale față de noi. În mijlocirea Sa ne duce la tronul Tatălui, unde prezintă o cerere fierbinte pentru noi. În centrul acestei rugăciuni este dorința pentru unirea credincioșilor, așa cum reiese din versetele 21-23 unde este amintită de 4 ori cererea Mintuitorului „ca ei să fie una”. El vede în această unire o problemă vitală, care are ca urmare viața veșnică. Dar unirea credincioșilor este și argumentul cel mai puternic, cum că, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca să ne aducă mîntuirea, salvîndu-ne din robia păcatului.

„Abia atunci cînd se va vedea o comunitate din care s-a scos egoismul, se va recunoaște misiunea divină a lui Isus, fiindcă numai El poate să realizeze o asemenea unire între creștinii care se iubesc între ei în mod sincer și adevărat. În repetate rînduri vorbește Domnul despre această unire ca fiind un reflex al propriei Sale uniri cu Tatăl Său. El știe că în aceasta se descoperă desăvîrșirea dumnezeirii, prin faptul că Tatăl și Fiul, fiind două Persoane distincte, sînt totuși una în chip desăvîrșit. De aceea idealul cel mai înalt pe care îl așează Isus în fața noastră este ca noi să fim una în El și prin El; după cum și El este una cu Tatăl Său.”

Această unire pe care o cere Mintuitorul în rugăciunea Sa, este unică în felul ei și poate fi realizată numai într-un singur mod, ca toți credincioșii, copiii Săi de pe pămînt, să se întâlnească în El prin gîndurile, vorbele, faptele și caracterele lor. Pentru a înțelege lucrul acesta, Domnul Hristos ne-a dat exemplul cu viața de viață și mlădițele. „Eu sînt viața, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine, și în cine rămîne Eu, aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,4).

„Poporul lui Dumnezeu va rămîne în Hristos, iubirea lui Isus va fi descoperită și un singur Duh va însufleți pe toți regenerînd și reînnoind totul după chipul lui Hristos, modelînd toate inimile la fel. Ca mlădițe vii ale aceluiași butuc, toți vor fi uniți în Hristos. Capul cel viu, Hristos va rămîne în fiecare inimă, călăuzind, mîngîind și prezentînd lumii unirea urmașilor Săi, aducînd astfel dovada că recunoașterea Cerului este oferită

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.”

Ioan 17, 21

Bisericii rămășiței. În unirea Bisericii lui Hristos se va dovedi că Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiul în această lume. Cînd copiii lui Dumnezeu vor fi una în unirea spiritului, orice fariseism și orice îndreptățire de sine, care a fost păcatul națiunii iudaice, vor fi izgonite din toate inimile. Atunci caracterul lui Hristos se va întîpări în fiecare membru al trupului Său, și poporul Său va fi asemenea vaselor noi, în care El poate să toarne vinul cel nou.”

Domnul Hristos dorește ca unirea între credincioși să nu fie numai aceea comuniune tainică ce îi leagă laolaltă pe toți copiii Săi aflați pe întreg pămîntul, ci El vrea ca aceasta să fie reală încît lumea să vadă și să constate cea iubire cerească ce dă trînicie unirii credincioșilor așa cum între Dumnezeu și Fiul Său dăinuiește din veșnicii. O asemenea unire nu poate fi ascunsă, și nu se manifestă doar în anumite împrejurări, cînd totul merge bine, ci și atunci cînd e vorba de sacrificii. Ea nu este clădită pe sentimente trecătoare, ci pe principii sfinte care dau tărie vieții creștinești. Scopul ei este totdeauna bun, urmărind propășirea în toate privințele și fără căutare la față.

Modelul acestei uniri este din Cer, adus de Isus Hristos pe pămînt, cu scopul ca să unească cele de jos cu cele de sus, așa cum se exprimă și apostolul Pavel în Col. 1,20: „să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri făcînd pace prin singele crucii Lui”.

Prin îndeplinirea Planului de Mîntuire El a făcut posibilă această restabilire a relațiilor de unire dintre noi și Dumnezeu. Rămîne ca și noi să ne facem partea, trăind acest principiu în viața noastră cu Dumnezeu și aproapele nostru. În felul acesta întărim solia mîntuirii și facem posibil ca și alții să se convingă de ea.

„Dacă poporul ales este una atunci barierele mindriei vor dispărea ca prin minune, și multe, foarte multe suflete se vor converti, încurajate fiind prin unirea credincioșilor. Aceia care au stabilit anumite limite pe bază de pături sociale, culoare sau care și-au format

caste, ar trebui să le doboare mai curînd, de cum le-au clădit. Credinciosul să asculte de apelul care este scris în Ioan 17, adică de a fi una cu concetățenii săi și cu Hristos. Atunci se va putea spune: „Voi aveți totul deplin în El”. (Col. 2,10 p.p.)

Noi trebuie să fim conștienți de faptul că lui Satana nu-i place spiritul unității credincioșilor din Biserica lui Hristos. Scopul evident al lui este să producă dezbinare între credincioși; între cei care sînt chemați și luminați ca să zidească împreună cu Dumnezeu la lucrarea mîntuirii Sale.

De nimic nu se teme el mai mult decît de faptul că ei, credincioșii, vor da piedicile la o parte din calea unirii lor și vor pregăti astfel calea primirii Duhului Sfînt sub forma ploii tirzii, care îi va peceteli pentru împărăția lui Dumnezeu. Serva Domnului ne spune: „Nimeni să nu creadă că n-are o însemnătate deosebită faptul că sînt sau nu în unire cu frații lor, deoarece aceia care nu sînt deprinși să trăiască în armonie aici pe pămînt, niciodată nu se vor uni în cer” (S.E. 124)

O cauză a rătăcii și care întretine un spirit de tensiune între frați și comunitate, este eul personal, unealtă principală în mina lui Satana. Iată cîte rele poate face eul nebiruit: „Eului personal îi este caracteristică cea sensibilitate care înțelege ceea ce n-ai gîndit și nici n-ai exprimat; vede ceea ce nu se vede, aude ceea ce nu se aude și interpretează totul în mod eronat.

„Eul personal se comportă într-o manieră specifică. Arrogant cînd îi merge bine, răzvrătit, supărațios și răzbuțător cînd se simte lezat. Birfește, clevetește, calomniază. Acțiunile lui sînt vaste. În primul rînd distruge pacea sufletească, dezbină pe oameni, distruge legăturile cele mai sfinte. Ridică pe soți unul împotriva altuia, pe părinți împotriva copiilor și invers. Face să se dușmănească frații între ei, familii întregi să se dușmănească de moarte. Țese intrigi dintre cele mai murdare și pune la cale răzburările cele mai perfide. În adunare eul personal întretine un spirit străin, distruge pacea, liniștea și unitatea, creează puternice focare de neînțelegere, aducînd rușine și dezonoare cauzei lui Dumnezeu, angrenînd uneori slujbașii comunității și frîmînd astfel progresul și avansarea predicării Evangheliei. Eul personal este u-

nealta cea mai prețioasă a lui Satana în lucrarea lui de nimicire; este dușmanul cel mai periculos al mintuirii creștinului. Contra eului personal trebuie să se ducă o luptă pe viață și pe moarte. Ori îl biruiești, ori te biruiește. Criza sufletească este aceea cauzată de lupta contra eului personal care încă nu este biruit."

Domnul Hristos în rugăciunea Sa de mijlocire, mai înainte de a cere unirea credincioșilor-ucenicilor Săi, a cerut ca ei să fie sfințiți prin adevărul Său. Fără această lucrare premergătoare, nu se putea realiza unirea lor. Sfințirea înseamnă biruirea oricărui păcat și mai ales al păcatului original al mindriei, al eului, care a cauzat tragedia căderii lui Adam și a despărțirii de Eden. Domnul ne oferă din nou ocazia să cerem fierbinte în rugăciunile noastre la Dumnezeu și să ne dea puterea Sa, ca să biruim păcatul mindriei, al eului și egoismului din viața noastră. Noi știm că la despărțirea și alungarea lui Adam de la fața Domnului, a contribuit un singur păcat; însă pentru refacerea unirii noastre cu Dumnezeu, cu frații și semenii noștri, este nevoie să antrenăm toate virtuțile posibile: iubirea, bunătațea, blindețea, răbdarea, mila, umilința, spiritul de jertfă, etc., ceea ce înseamnă sfințirea noastră. Iată cât de greu se reface ceea ce s-a stricat și pentru aceasta trebuie mult efort, veghere și rugăciune.

În măsura în care Biserica, membrii și familiile ei trăiesc în armonie și unire, în aceeași măsură se poate spune că sint pregătiți să grăbească venirea Domnului Hristos, și să intre în Împărăția Sa care este nu numai o împărăție a slavei, dar este și o împărăție a unirii veșnice a tuturor mintuiților. Tocmai pentru că în Împărăția lui Dumnezeu domnește pacea, iubirea, unirea și armonia, de aceea în pregătirea noastră pentru ea, trebuie să corespundem standardului vieții de acolo.

Unirea pe care Domnul dorește s-o realizeze este incununată cu slavă. „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi sintem una” (Ioan 17,22). „Mărirea care va fi arătată în timpurile viitoare și care nu va dăinui numai pe pământul cel nou, a fost cerută de la ucenici chiar în timpul vieții lui Isus, și este pretinsă și de la toți credincioșii din ziua de azi, care constă în unirea dintre ei. Cu alte cuvinte, slava pe care ne-a dat-o Isus este în faptul că frații creștini trăiesc în unire între ei, după cum trăiesc în unire Tatăl și Fiul.”

Apostolul Pavel înțelegând importanța rugăciunii de mijlocire a Domnului Hristos pentru unire, la rindul său transmite și el acest mesaj prin îndemnul: „Vă sfătuiesc dar eu cel întemnițat pentru Domnul să vă purtați în chip vrednic de chemarea, pe care ați primit-o

cu toată smerenia și blindețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în iubire, și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii (Efes. 4,1-3). „Deci dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mingiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.

Să aveți în voi gândul care era și în Hristos Isus.” (Filip. 2,1-5).

În biserica primară acest spirit s-a dat pe față ca efect al evenimentului din Ziua Cincizecimii când Duhul Sfințit s-a pogorit peste ei. „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în fringerea piinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mintuiți” (Fapte 2,42-47).

Cu toate că ucenicii aveau caractere și temperamente diferite, sub influența Duhului Sfințit și ca efect al rugăciunii de mijlocire a Domnului, ei au ajuns la unirea credinței și servirii. Serva Domnului descrie caracterele lor înainte de schimbare, astfel: „Între acești ucenici exista o deosebire surprinzătoare. Ei trebuiau să fie învățătorii lumii de atunci și reprezentau totuși tipuri de caractere cu totul diferite. Aici era Levi Matei, vameșul chemat dintr-o viață de activitate comercială și dependentă de Cezar: apoi Petru cel ager, increzător în sine, cu inima bună, și fratele său Andrei, Iuda, iudeul cu înfățișare exterioară bună, om capabil, dar cu o gândire mărginită; Filip și Toma, credincioși și serioși, dar cu inima înlăzuitoare de a crede; Iacob cel tînăr și Iuda, mai puțin distinși între frați, dar cu putere, hotărâți în virtuțile dar și în greșelile lor; Natanael, un om cu credincioșie și increzător ca un copil; iar fiii lui Zebedei, plini de iubire dar ambițioși.” (Ed. 86,87).

Aceeași putere de transformare creează și azi în viața copiilor lui Dumnezeu și a Bisericii Sale. Și dacă ei se lasă călăuziți de Duhul Sfințit, care dorește să îplinească rugăciunea Mintuitorului „ca toți să fie una”, se va înfăptui această lucrare spre lauda lui Dumnezeu.

„Numai în măsura în care erau uniți în Hristos, puteau ucenicii să spera a avea puterea călăuzitoare a Spiritului Sfințit și cooperarea ingerilor” (F. A. 90). „Spiritul Sfințit nu poate locui acolo unde locuiește spiritul discordiei și al neorînduiei între cei ce cred adevărul. Da-

că aceste simțăminte nu sint întotdeauna date pe față, totuși pun stăpînire pe inimă și izgonesc pacea și iubirea care trebuie să caracterizeze și cu care să se distingă adevărata Biserică a lui Hristos” (2T 140).

„Dumnezeu conduce un popor unit așezându-l pe marea platformă a credinței, a poruncilor Lui și a mărturiei lui Isus (T. III 4,5). Nu ne putem permite ca să avem adevărul nostru personal; aceasta ar însemna că am coborît de pe platforma adevărului și ne va cauza despărțirea noastră de trupul lui Hristos. Domnul așteaptă de la noi să fim uniți pe baza marilor adevăruri sfinte, să vorbim și să susținem cu toții același lucru, cum ne îndeamnă și apostolul Pavel: „Vă îndemn fraților pentru numele Domnului să aveți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări, să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gând și o simțire” (1 Cor. 1,10).

La încheierea acestui studiu să ne întrebăm dacă iubim pe Mintuitorul cu toată inima și îi prețuim mijlocirea Sa în favoarea noastră. Cum am răspuns la rugăciunea Sa de unire, și ce am făcut pentru împlinirea ei în Biserică și Comunitatea din care facem parte? Dar în familia noastră și între semenii unde trăim se văd roadele acestei uniri? Iar dacă sintem slujitori, am promovat spiritul acestei rugăciuni și sintem gata să facem totul și în viitor pentru triumful ei?

În aceste zile solemne sintem chemați să nu reafirmăm dorința de a ne preda lui Dumnezeu ca prin ajutorul Duhului Său să se înfăptuiască această unire dorită de Mintuitorul nostru. Domnul Hristos vrea ca la revenirea Lui, să găsească pe credincioșii Săi uniți și plini de iubire, care au biruit orice manifestare de răceală și încropeală, orice egoism și mindrie, orice bănuială rea și orice rădăcină de amărăciune, ajungînd sfinți și pregătiți pentru slava viitoare. Să găsească familiile de credincioși care trăiesc în pace, unite în banda iubirii, așteptînd fericita nădejde a mintuirii. Duhul Sfințit să înfăptuiască profeția din Maleahi, care ne spune: „El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor” (Mal. 4,6). Fie ca Domnul Hristos la revenirea Lui să găsească o Biserică ce și-a încheiat lucrarea spre slava Sa.

Fie ca ziua aceea să fie o zi a bucuriei cînd ne va chema să ne unim cu Domnul pentru veșnicie și toți să-I auzim chemarea: „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii (Mat. 25,34).

Pastor,
Președintele Conferinței Cluj
Alexandru Delea

Atunci s-a apropiat de Isus un om și l-a zis: „Învățătorule ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” (Mat. 19,16).

Întrebarea pusă de tânărul bogat și dialogul care începe între el și Domnul Hristos se pare că ilustrează perfect de bine problema fundamentală a creștinismului și raportul care există între Lege și har. Această conversație ne este redată pe larg în Evanghelia după Matei la cap. 19,16—26.

Din versetele menționate vedem că tânărul care a venit cu această ocazie la Isus era deosebit. Dacă am dori să-i facem o caracterizare am putea spune: „Un suflet bun, con-

a merita mîntuirea, tînărul a manifestat, pe de o parte, o lăudabilă intenție, dar în același timp și o viziune a ceea ce pretinde Dumnezeu de la noi, Interlocutorul Domnului dorea să știe dacă exista în mod expres vreo lucrare bună de făcut care scăpase îndeplinirii lui. Era dispus să facă totul pentru a ajunge la viața veșnică. Învățătorul răspunde că nu este decît o singură datorie, aceea de a păzi orînduirile divine. Tînărul bogat însă considera totuși că aceasta nu era suficient; vroia să mai adauge ceva, câteva lucruri bune peste limitele obligației, să facă ceva suplimentar cu adevărat meritoriu pentru a

expresia voinței divine, singura cale de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Nimic nu trebuie adăugat, nimic nu trebuie scos (Deut. 4,2; Apoc. 22,18,19).

Legea este de ajuns, dar ea trebuie pusă în practică în mod desăvîrșit atît în litera ei cît și în spirit. Aceasta era ceea ce tînărul bogat înțelegea bine. Foarte preocupat de a cerceta numărul poruncilor și a le păzi ad-literam, el pierduse din vedere spiritul Legii lui Dumnezeu. De aceea el a îndrăznit să răspundă că a păzit „cu grijă toate aceste porunci din tinerețe”. El n-a ucis efectiv pe nimeni, n-a înșelat, în fapt, n-a păgubit pe

Ce bine să fac?

științios și practic, doritor de a face bine; nu se mulțumește cu rezultate slabe sau mediocre. Este deosebit de ceilalți din jur. Trăia, dacă putem spune așa, o viață onorabilă. Fiind și bogat, el aspira la lucruri mai înalte, deosebite. Dorea binele suprem, viața veșnică, mîntuirea. Și dacă citim cele redade de evanghelistul Marcu în același caz înțelegem că Domnul Isus privindu-l, „l-a iubit”. El aspira la mîntuire și înțelegea perfect că lucrul acesta nu se poate obține oricum ci trebuie făcut ceva. Astfel, el cerceta cu mult interes ce anume bine să facă pentru a obține mîntuirea.

„Ce bine trebuie să fac pentru a obține viața veșnică?”. Această întrebare este foarte logică și pusă la timp, pentru că dacă socotim bine, trebuie să recunoaștem că într-o lume supusă păcatului, cînd se pare că firea conduce întreaga viață, să faci bine, pentru viața veșnică pare o utopie. Pentru un creștin însă, este o înțelepciune deosebită de a aspira la mîntuire, la Împărăția lui Dumnezeu, unde după cum ne arată Sfintele Scripturi, dreptatea și iubirea vor exista fără limite.

Să urmărim însă problema pe care o tratăm. Care este realitatea? Discuția dintre Isus și interlocutorul Său subliniază foarte clar intențiile bune ale acestuia și părerile sale, ceea ce este posibil și ceea ce nu este posibil. Fără să avem pretenția de a epuiza toate bogățiile de idei din aceste versete, să căutăm a analiza pe unele din ele.

Pentru a intra în viața veșnică este necesară păzirea Legii lui Dumnezeu. La întrebarea: „Ce bine să fac ca să am viața veșnică?” Isus răspunde fără ezitare, că pentru a intra în viața veșnică trebuie să îndeplinim condiția, adică păzirea Legii lui Dumnezeu așa cum glăsuiește Decalogul. Întrebînd pe Domnul Hristos ce bine să facă pentru cîștiga mîntuirea sa, Domnul Hris-

tos îi atrase atenția asupra Legii și numai a Legii. Binele există de fapte în ceea ce Dumnezeu voințește și această „voință” a fost descoperită în Legea Sa. Singura cale pentru păcătos este deci de a asculta. Departe de a interpreta cele stabilite

într-o formă iudaică, Isus S-a situat pe traseul strictei concepții scripturistice. Interlocutorul Său, dimpotrivă, cerceta descoperirile mai înalte, mai profunde, căutînd cunoștințe spirituale mai deosebite.

Există și în zilele noastre unii de felul acesta. Există creștini evlavioși a căror conștiință nu poate fi mulțumită cu mersul general al bisericii și care vor să facă mai mult, mai bine, care-și impun sarcini grele și aspre chiar, ajungînd la abstenență și privațiuni de tot felul. Bisericele din trecut, au căzut adesea în asemenea curse, impunînd credincioșilor lor păzirea tradițiilor și obiceiurilor sau datinelor din bătrîni, ca de exemplu Fariseii de pe timpul Domnului Hristos. A adăuga la poruncile lui Dumnezeu obiceiuri, datini sau porunci este un fapt pe care Dumnezeu nu numai că nu îl cere, dar nici nu-l admite. Răspunsul Domnului Hristos a fost foarte clar: Legea lui Dumnezeu este de ajuns. Ea este

vecinii săi sau alte persoane furînd bunurile lor... deci, el se credea în ordine cu Dumnezeu. În concluzie, socotea că are dreptul să spună: „Conștiința mea este curată”.

Să fie aceasta cumva mîndrie? Nu, nicidecum! Aș spune mai degrabă că răspunsul candid al acestui om reflecta o totală ignoranță. O ignoranță asemănătoare celei a lui Israel de la muntele Sinai cu circa 1500 de ani mai înainte. După ce a ascultat citirea Legii lui Dumnezeu, întregul popor a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul” (Exod. 19,8).

Era o adevărată inconștiență promisiunea făcută atunci de poporul Israel. Aceasta însemna a ignora propria sa slăbiciune cît și sfințenia lui Dumnezeu. Iată ce spune serra Domnului despre promisiunea poporului: „Necunoscînd stricteținea inimii firești și ignorînd faptul, că fără ajutorul Domnului Hristos îi era imposibil să păzească Legea lui Dumnezeu, poporul intra fără ezitare în legămîntul care îi era propus. Încrezător în propria sa dreptate, poporul a declarat: „Vom face tot ce a zis Domnul!”

În cursul lucrării Sale de pe pămînt, Domnul Isus S-a ridicat cu totul împotriva acestei ignoranțe. În fața fariseilor minuțioși, înguști la vedere, dar corecți în datinile lor pînă la extrem, Isus a proclamat că respectarea Legii lui Dumnezeu înseamnă totodată păzirea mai multor lucruri. În minunata Sa predică de pe munte, El surpă radical pretențiile dreptății firești arătînd cum trebuie privită Legea lui Dumnezeu în sensul ei spiritual, în desăvîrșirea pe care o cere El și nu așa cum vede o minte mărginită.

Nu e suficient să nu ucizi pentru a nu călca porunca a șasea din Decalog, ci trebuie să nu ai nici o intenție rea, nici ură, nici animozitate sau agresivitate, nici iuțime sau vreo vorbă rea împotriva a-proapelui tău. Cine oare n-a greșit în privința aceasta?

De fapt apostolul Pavel cit și apostolul Petru amintesc cu toată tăria aceleași lucruri ca so dovadă a adevăratului creștinism, a adevăratei vieți conduse de Duhul Sfint, spre desăvârșirea cerută de Dumnezeu (Efes. 4,3,1; 1 Petru 2,1).

Nu e necesar a înșela în fapt soțul sau soția pentru a comite adulter. Orice dorință întreținută, orice intenție perversă și rea, dar ne-săvârșită de teama șoptelilor lumii sau din lipsa ocaziilor favorabile contează în ochii lui Dumnezeu ca un adulter real.

A păzi Legea lui Dumnezeu înseamnă a fi desăvârșit nu numai teoretic sau în aparență, ci în profunzimea inimii, în gânduri și în intenții. Aceasta înseamnă de fapt să fii curat în fața lui Dumnezeu. Domnul Hristos Și-a încheiat predica rezumând astfel ceea ce trebuie făcut: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5,48). Iată ținta celor ce vor să moștenească viața cea veșnică!

Tinărul bogat își inchipuia că noi putem fi în rinduală cu Dumnezeu păzind cu minuțiozitate Legea. Ce tristă eroare! O asemenea atitudine conduce de-a dreptul la o detestabilă înțelegere a adevărului lui Dumnezeu, în ce privește faptele bune ca și cum ele ar însemna totul. Bine ar fi să înțelegem că aceasta este mai degrabă o falsă dreptate și să ne recunoaștem toată noastră neputință! Mai bine un mare păcătos conștient de păcatul său și deci pe calea pacăinței, decât un sfânt care-și inchipuie că este împăcat cu Dumnezeu prin păzirea poruncilor în propriile sale puteri. Să citim cu atenție cele scrise în Luca 15,1-7; 18,9-14 și 5,29-32 și vom constata adevărul celor de mai sus.

Tinărul bogat ar fi trebuit să înțeleagă ceea ce voia Domnul Isus să priceapă, anume că la porunci negative, acțiuni și fapte care nu trebuie săvârșite, se adaugă precepte pozitive care exprimă principiul în întregime: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19,19). Această poruncă pe care Domnul Hristos o menționează în afara Decalogului este evident destinată să sublinieze idealul propus de Lege, ideal pe care nimeni nu poate pretinde că l-ar fi ajuns. Este clar că o asemenea poruncă nu se îndeplinește așa ușor, și ea este inaccesibilă în plenitudinea ei. Dacă tinărul care discuta cu Domnul Hristos n-ar fi fost pe deplin alipit de un sistem legalist în mintuirea prin poruncile păzite, ar fi putut înțelege cu acea ocazie exigența absolută a lui Dumnezeu, desăvârșirea, singura capabilă de a-l face în stare să intre în Împărăția lui Dumnezeu și neputința absolută a păcătosului de a ajunge acolo prin el însuși. Nimeni, aici jos pe pământ nu iubește pe aproapele său ca pe sine însuși, pentru că la această poruncă nu există limită.

Mai mult decât atât, tinărul nostru era bogat. De unde veneau oare

aceste bogății? Putea el pretinde în mod cert că iubea pe aproapele său ca pe sine, trăind în belșug, în timp ce în jurul lui era atita sărăcie și mizerie? Cerându-i să renunțe la bogățiile sale, Isus a pus degetul pe rană, o rană pe care el o ignora: „Dacă vrei să fii desăvârșit”, i-a zis Isus, „du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă!” (Matei 19,21).

Aceasta nu este o poruncă nouă. Nu este o cerință specială și nici un mijloc eficient, un fel de pasaport pentru cer. Această frază sublimă, dar atât de deficitar înțeleasă nu era destinată decât de a descoperi celui om că el nu putea deloc să pretindă a fi demn de Împărăția lui Dumnezeu. Nu era decât o descoperire care permitea tinărului bogat de a pune el însuși degetul pe propria sa insuficiență față de exigența divină. El se credea la porțile cerului și iată cum deodată se pare că porțile se închid înaintea lui. Unele concepții creștine au făcut din această frază a Domnului Hristos o regulă de conduită. Și astăzi unii creștini fac din ea chiar o condiție de mintuire. Intenția Domnului nu era să arate că trebuie să fii sărac pentru a putea fi mintuit, ci a subliniat imposibilitatea de a ajunge acolo prin aceste mijloace. Pentru acel om, bogăția constituia obstacolul major. Isus nu a făcut din sărăcie o nouă obligație. El a subliniat în fața tinărului bogat, ce trebuia el să înțeleagă și anume că nu era un păzitor desăvârșit al Legii lui Dumnezeu. Aceasta nu ne împiedică de altfel a ne da seama că bogăția este totuși pentru mulți un mare obstacol în calea vieții de adevărați creștini.

Tinărul bogat s-a întors trist căci avea multe avuții. Pentru acesta iubirea de bogății era un obstacol greu în calea mintuirii. Pentru un altul poate fi un oricare alt lucru: orgoliul, egoismul, băutura, minciuna, iubire de lume, etc. Tot ceea ce îndepărtează pe creștin de Dumnezeu sau așează un obstacol între el și Dumnezeu trebuie dat la o parte de cel ce doarește mintuirea. Ceea ce Domnul Isus voiește să ne facă să înțelegem, este că nimeni prin el însuși, nu poate să atingă desăvârșirea cerută. Prin aceasta, Domnul vrea să ne conducă pe calea salvatoare a pocăinței.

Câteva clipe mai înainte tinărul bogat credea că are dreptul la împărăție și căuta să-și dovedească acest drept, dar Isus l-a pus în fața unei oglinzi care reflecta propria sa imagine. Văzînd aceasta el se întoarse ce capul plecat. El abandonă în momentul cînd mintuirea era la ușa sa. Ar fi fost suficient pentru el ca acum să renunțe la propriul său sistem, la propria sa dreptate și să strige: „Doamne, eu nu pot, ajută-mă!” El trebuia să arunce definitiv din viața sa încrederea naivă și înșelătoare pe care o avea în propria sa valoare, în

dreptatea sa, și să conteze doar pe pocăință și pe harul lui Dumnezeu. Dar el n-a făcut-o. Se întoarse la bogățiile sale. El nu putea crede în mintuirea fără plată prin harul lui Dumnezeu.

În continuare, Domnul Isus a folosit ocazia și a subliniat că este greu pentru un bogat sau chiar pentru oricare alt credincios lipsit de păcat să intre în Împărăția lui Dumnezeu. El merse încă mai departe și printr-o parabolă rămasă celebră, ilustră imposibilitatea radicală a păcătosului de a deveni demn prin el însuși pentru mintuire: „Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 19,24-26).

Unii au dorit să reducă puterea acestui cuvînt imaginîndu-și că „urechea acului” însemna o mică poartă în zidul Ierusalimului prin care cămilele încărcate puteau să se strecoare cu oarecare dificultate în caz de nevoie. Alții socotesc că expresia tradusă aici prin „cămilă” înseamnă un „nod” pe fir, care-l împiedică să alunece prin orificiul acului. Aceste explicații par a merge împotriva ideii pusă de Domnul Hristos în parabola Sa. Sensul precis al parabolei este de a arăta „imposibilitatea radicală” și nu o „dificultate doar” de a intra în Împărăția lui Dumnezeu prin dreptate personală. Versetul 26 din Matei 19 arată clar lucrul acesta. Mintuirea prin forțe proprii nu este doar „o dificultate”, care ar putea fi eventual învinsă, ci este o adevărată imposibilitate. Chiar ucenicii au rămas uimiți și au zis „Atunci cine deci poate fi mintuit?... La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu totul este cu putință” (Mat. 19,25,26). Mintuirea nu se cîștigă... ea este dată de Dumnezeu, este „darul” lui Dumnezeu. Ea nu se cîștigă pentru că niciodată un om nu poate pretinde că este demn de ea. Legea lui Dumnezeu condamnă, acesta este rolul ei în viața păcătosului. Ea nu salvează. Ea doar descoperă păcatul. Și oricît ar păzi oamenii Legea lui Dumnezeu, ei nu pot ajunge desăvârșirea absolută cerută de Dumnezeu care poate permite cuiva să trăiască în fața unui Dumnezeu Sfînt și Desăvârșit. Numai Dumnezeu poate mintui pe păcătos și aceasta o face din iubire. Pentru acest motiv a venit Domnul Isus Hristos pe pământ, și nu pentru a desființa Legea.

„Domnul Hristos Și-a dat viața Sa pentru a plăti neascultarea noastră față de Legea lui Dumnezeu. Dacă această Lege ar fi putut fi desființată sau schimbată atunci nu ar fi fost nevoie ca Domnul Hristos să moară. Prin viața Sa de pe pământ, El a păzit Legea lui Dumnezeu; prin moartea Sa El a întărit-o. El Și-a dat viața ca jertfă nu pentru a desființa Legea lui Dumnezeu, ci pentru ca dreptatea Lui să poată fi menținută; pentru ca Legea să poată fi arătată ca fiind de neschimbat, și pentru ca ea să poată avea o durabilitate veșnică.

Două învățături se desprind în mod deosebit din discuția Domnului Hristos cu tinărul bogat. Una pentru contemporanii Săi de atunci, iar alta pentru noi cei de azi, care prin amăgirea de a căuta mintuirea prin păzirea de legi, fără a-l primi pe Domnul Hristos ca Mintuitor și-au închis sau ne închidem ușa spre mintuire. Legea lui Dumnezeu nu este așa cum se crede în general, un ansamblu de legi care nu trebuie să se violeze, ci o expresie netă a caracterului lui Dumnezeu și ea cere de la noi o sfințenie pe care noi prin propriile noastre puteri nu o putem atinge. Este absolut necesar să căutăm mintuirea prin pocăință și iertarea care vine de la Dumnezeu.

Mulți, deși citează în Sfânta Scriptură, n-au înțeles tocmai lucrul cel mai important. Ei caută mintuirea prin păzirea de legi și porunci pe care Dumnezeu nu le-a dat, bazându-se pe forme și nu pe fondul cerințelor lui Dumnezeu de a asculta și a căuta mintuirea prin Hristos.

Alții, dimpotrivă, se gîndesc că Dumnezeu este așa de bun, încît El ne scutește de a păzi Legea Sa, pe care El Insuși a dat-o pe Sinai, ca o obligație sfîntă pentru orice muritor.

Sfîntul apostol Iacob compară Legea cu o oglindă destinată a ne arăta propria noastră stare și ne îndrumă spre Hristos, Singurul care poate să ne spele și să ne curățească de orice păcat.

Legea lui Dumnezeu descoperă desăvîrșirea. Ea este expresia sfințeniei divine și nu a fost niciodată desființată. Rolul ei bine definit este de a ne arăta cum trebuie să fim noi în viața și purtarea noastră.

Unicul ei înțeles este că noi putem fi mîntuiți numai cerînd harul lui Dumnezeu care ne poate atribui dreptatea sau neprihănirea cerută de Lege. Noi nu o putem obține prin noi înșine pentru că nimeni nu-i poate plăti prețul.

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire, pe care-l mōsteniserăți de la părinții voștri, ci cu singele scump al lui Isus Hristos. Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,18-19).

Noi trebuie să primim pe Hristos ca Mintuitor al nostru personal, aceasta este solia Evangheliei. „Ce bine să fac pentru ca să am viața veșnică?” Și răspunsul străbătînd secolele, eternizat pe paginile Sfințelor Scripturi, zice: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși!” (Luca 10,27)

Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar la Dumnezeu toate lucrurile sînt cu putință. „Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși!” (Matei 9,13) „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9,24)

Eugen Bostan,
pastor
Conferința Bacău

1. **TITLUL:** Cele mai vechi manuscrise ale acestei Evanghelii se intitulează simplu: „După Luca”. Altele, apărute ulterior se intitulează mai complet: „Evanghelia după Luca” sau „Sfînta Evanghelie după Luca”.

Numele lui Luca este menționat numai de trei ori în Noul Testament: în Coloseni 4,14, unde este numit „doctorul prea iubit”, în Filimon 24, unde este numit „tovarăș de lucru” al lui Pavel și în 2 Timotei 4,11, unde ni se raportează că a fost cu Pavel în clipele întunecate ale martiriului său. În toate aceste pasaje se face mențiune și la Marcu, arătîndu-se faptul că Marcu și Luca au fost colaboratori.

În ultima parte a cărții Faptelor Apostolilor, folosirea diferită a pronumelor „ei” și „noi” arată faptul că Luca a însoțit pe Pavel de la Troa la Filipi în prima parte a celei de a doua călătorii misionare a lui Pavel și că șase ani mai tîrziu el revine alături de Pavel la Filipi, la sfîrșitul celei de a treia călătorii misionare și că a rămas cu el în tot timpul intermitenței sale din Cezarea și Roma, pînă la sfîrșitul vieții lui.

2. **AUTORUL:** Consensul antic și unanim al tradiției creștine prezintă pe Luca ca autor al Evangheliei care-i poartă numele. În Istoria Bisericească a sa, Eusebiu (mort în 340) a destinat în mod special pe Luca ca autor al acestei Evanghelii. Cu un secol mai înainte însă, Tertulian (mort în 230) se referea la Pavel ca fiind „iluminatorul” lui Luca adică, acela care a incurajat pe Luca și i-a pus la îndemînă o mare parte din informațiile cuprinse apoi în scrierile lui Luca. Prin anul 185 d.Hr., Irineu scria: „Luca, discipolul lui Pavel, a pus într-o carte Evanghelia care era predicată de el”. Vestitul Fragment Muratorian, o parte a unui document scris cître finele secolului al doilea, e de acord cu Irineu, afirmînd că a treia Evanghelie a fost scrisă de către Luca medicul, un tovarăș al lui Pavel. Tradiția timpurie favorizează în chip unanim pe Luca ca autor al Evangheliei care-i poartă numele. Nu există nici un fel de dovezi care să prezinte ca autor pe altul în afară de Luca.

Evanghelia după Luca și cartea Faptele Apostolilor pot fi considerate ca volumele 1 și 2 ale unei lucrări care ar putea fi intitulată corespunzător „Originea și Dezvoltarea Timpurie a Creștinismului”. Introducerea la cartea Faptele (cap. 1,1) arată lămurit că există un autor comun al celor două cărți. Stilul și vorbirea lor literară sînt vizibil aceleași. Amîndouă sînt dedicate aceleiași persoane: „Teo-

file”. Pasajele din cartea Faptelor, unde autorul folosește pronumele personal „noi”, arată că el era un tovarăș apropiat al lui Pavel, mai ales în anii de încheiere ai lucrării lui. De la Troa, reiese că autorul a fost asociat cu Pavel în cursul zilelor de pionierat al Evangheliei în Grecia (Fapte 16,10-18), a fost cu el în vizita lui finală în Palestina (cap. 20,5 la 21,18) și apoi l-a însoțit în călătoria lui la Roma (cap. 27,1 la 28,16) În Col. 4,14 și Filimon 23,24, Luca în calitate de colaborator al lui Pavel, trimite salutări destinatarilor acestor epistole. Către sfîrșitul detenției sale la Roma, Pavel scriînd lui Timotei, spune: „Numai Luca este cu mine” (2 Timotei 4,11). Ceilalți tovarășii ai lui fie că fuseseră trimiși în misiune la una sau alta din biserici, fie că îl părăsiseră. În mijlocul umbrelor care se adunau cître ultimele sale zile, Pavel trebuie să fi simțit o profundă afecțiune, apreciînd duioasa și competența lucrare a unui ajutor ca „doctorul prea iubit”. Reiese deci clar că Luca a fost autorul cărții Faptelor Apostolilor, cum și al Evangheliei care-i poartă numele.

Contextul din Col. 4,11-14 pare să lase a se înțelege că Luca nu era un iudeu, ci un descendent dintre neamuri, deoarece e trecut pe listă, nu între oamenii circumciși, ci între alții care sînt cunoscuți că erau dintre neamuri. Cartea lui Luca e în general considerată ca fiind una dintre cele mai literare cărți ale Noului Testament, și în multe privințe, cît se poate de apropiată de stilul marilor scriitori greci. Lucrul acesta este îndeosebi adevărat cu privire la introducerea scrisă în Evanghelia după Luca (cap. 1,1-4).

Eusebiu îl descrie pe Luca fiind „de neam un antiohian și de profesiune medic”. Se presupune că el s-a născut în Antiohia, și unii au socotit că el a scris acolo. Alții au sugerat că Roma ar fi fost locul scrierii. Luca și Pavel sînt colaboratorii cei mai fecunzi ai Noului Testament. Locul și felul morții lui Luca sînt necunoscute, deși tradiția afirmă că Luca a fost martirizat în Grecia, explicînd că a fost pirot în cuie de un măslin verde.

Învățații conservatori datează în general cartea lui Luca nu mai tîrziu de anul 63 d. Hr. pentru următoarele motive:

Cartea lui Luca a fost scrisă pe cit se pare înainte de cartea Faptelor (vezi Faptele 1,1). Terminarea bruscă a cărții Faptelor e considerată în general ca o dovadă că această carte a fost scrisă pe vremea primei detenții a lui Pavel în Roma, între anii 61-63 d. Hr., probabil la scurt timp după sosirea lui în

cetatea aceea. Cea mai simplă explicație pentru modul încheierii ei este faptul că Luca n-a spus mai multe în cartea Faptelor deoarece, la vremea aceea, nu era nimic în plus de spus. Este de necrezut faptul că judecarea, eliberarea, arestarea din nou, osîndirea și executarea lui Pavel ar fi fost omise din relatarea „Faptelor” dacă aceste evenimente ar fi avut loc la data compunerii cărții. Nu există dovadă că evenimentele acelea făcuseră parte din textul original al „Faptelor” și că ele ar fi fost pierdute după un timp oarecare, mai târziu. În vederea acestor fapte a lucru sigur a se admite că Faptele au fost scrise pe la anul 63 d. Hr., iar Evanghelia lui Luca încă mai înainte (vezi Fapte 1,1) — cu cât timp mai înainte, nu se poate spune. După unii comentatori (Halley), Evanghelia lui Luca a fost scrisă cam pe la anul 60 d.Hr., în timp ce Pavel se afla în închisoarea din Cezarea. Cartea Faptelor Apostolilor a fost scrisă în timpul intenținării în Roma, doi ani mai târziu. Cei doi ani petrecuți de Luca în Cezarea (58—60) i-au prilejuit ocazia de a avea informații prețioase, din prima mână. Cezarea se afla la numai câteva mile de Ierusalim. Maria, mama Domnului, se afla încă în casa lui Ioan din Ierusalim și fără îndoială că Luca a petrecut mult timp ascultînd-o. Iacob, fratele Domnului, prezbiterul bisericii din Ierusalim, i-a furnizat de asemenea informații prețioase.

3. **TEMA:** Evanghelistul Matei prezintă pe Isus ca Marele Învățător, exponentul adevărului divin. Marcu II prezintă ca Omul în acțiune, și pune accent pe minunile Lui ca o manifestare de putere divină, atestînd Mesianitatea Lui. Luca aduce pe Isus în contact strîns cu nevoile omenesii, scoțînd în evidență latura umană a naturii Sale, și II prezintă ca Prieten al omenirii. Ioan prezintă pe Isus ca Fiu divin al lui Dumnezeu.

Așa cum se crede că evanghelistul Matei a scris în primul rînd pentru cititorii de origine iudaică și Marcu pentru cei de origine latină, tot așa se consideră că Luca a scris mai ales pentru cei de limbă greacă. Stilul scrierii lui sugerează ideea că s-a adresat oamenilor cultivați și instruiți ai vremii sale. Evident, el era un om inteligent și cult, cînosător al stilului literar contemporan. Lucrul acesta reiese clar din prefața cărților sale, din datarea evenimentelor relatate de el în termenii duratei serviciului diferiților slujbași, cit și din folosirea unor referințe și surse de informații pe care se sprijinea.

După cum Matei, scriînd în primul rînd pentru oameni de ascendență iudaică, urmărește genealogia lui Isus în trecut pînă la fondatorul națiunii, tot așa Luca, scriînd pentru oameni de toate neamurile, urmărește strămoșii lui Isus în trecut pînă la Adam, părintele întregii omeniri. Mai mult decît oricare alt evanghelist, Luca ia notă

de unele incidente care descoperă interesul lui Isus față de Neamuri și lucrarea Lui pentru ele. Și, mai mult chiar decît oricare alt scriitor de Evanghelia, el se referă la sutașii romani, și totdeauna într-o lumină favorabilă. Concepția despre lume a lui Luca este evidentă și din relatarea apelului lui Pavel adresat Neamurilor (vezi Fapte 14, 15—17; 17,22—31). În Luca nu e nici o urmă de exclusivism iudaic, care uneori poate fi descoperit în Matei și în Marcu.

De fapt găsim mai multe versete în Evanghelia lui care relevă o implicație mult mai vastă a Evangheliei lui Hristos.

1. Îngerii adresau vestea cea bună a nașterii Domnului tuturor oamenilor (Luca 2,14).

2. Bătrînul Simeon arăta în cuvinte profetice că Domnul va fi lumina neamurilor (Luca 2,32).

3. Cînd Ioan Botezătorul este descris de către profetul Isaia ca o voce a celui ce strigă în pustie, Luca continuă citatul spunînd că „orică făptură va vedea mîntuirea lui Dumnezeu” (Isaia 11,3—5; Luca 3,4—6).

4. Samaritenii sînt așezați la același nivel cu iudeii (Luca 9,54; 10,33; 17,16).

5. Luca redă două ilustrații folosite de Domnul din Vechiul Testament și care aduc în prim plan pe cei dintre neamuri și anume, văduva din Sarepta și Naaman Sirianul (Luca 4,25—27).

6. O interesantă completare apare în redarea lui Luca a parabolei mesei nunții fiului de împărat, atunci cînd o comparăm cu Evanghelia lui Matei, căci el declară că slujitorii au fost trimiși la drumuri și la garduri spre a sili pe cit mai mulți să vină ca să fie casa plină.

7. Ca și în Matei, însărcinarea predicării Evangheliei este îndreptată către toți oamenii (Luca 24,47).

Evanghelistul Luca subliniază în mod deosebit rugăciunea. Din cele nouă rugăcini ale Domnului Isus redate de Luca, două din ele nu le găsim în celelalte Evanghelii. Luca singur relatează faptul că Domnul S-a rugat pentru Petru (cap. 22,31—32), că Domnul a îndemnat pe ucenici să se roage în Ghetsemani (cap. 22,40), că Domnul S-a rugat pentru vrăjmașii Săi (cap. 23,34) și pentru Sine (cap. 22,41).

El a mai subliniat de asemenea lucrarea Duhului Sfînt și bucuria trăirii cu Hristos.

Alte dovezi că Luca a fost scriitorul Evangheliei care-i poartă numele se pot găsi și în termenii medicali care apar adesea în carte (Luca 4,38; 5,12; 8,43; etc.). Aceștia sînt considerați ca arătînd că autorul era medic (vezi Col. 4,14).

5. **SCHEMA.** Schema prezentată aici cuprinde numai fazele mai importante ale vieții și lucrării lui Isus.

I. Pruncia, copilăria și tinerețea (cap. 1,1 la 2,52).

II. Pregătirea pentru lucrare, toamna anului 27 d. Hr., cap. 3,1 la 4,13).

III. Lucrarea din Galileea de la Paște la Paște, anii 29—30 (cap. 3,1 la 4,13).

A. Lucrarea timpurie din Galileea (cap. 4,4—11)

B. Cea dintîi călătorie misionară prin Galileea (cap. 4,12 la 5,16).

C. Lucrarea din Capernaum și împrejurimi (cap. 5,17 la 6,16).

D. Predica de pe Munte (cap. 6,17—49).

E. A doua călătorie misionară prin Galileea (cap. 7,1 la 8,56)

F. A treia călătorie misionară prin Galileea (cap. 9,1—17).A

IV. Retragerea din lucrarea publică din primăvara în toamnă, anul 30 d.Hr. (cap. 9,18—50).

V. Lucrarea din Perea, din toamnă în primăvară, anii 30—31 d.Hr. (cap. 9,51 la 19,27).

A. Lucrarea din Samaria și Perea (cap. 9,51—19,24)

B. Invățătura prin parabole (cap. 10,25 la 13,14)

C. Cea din urmă călătorie la Ierusalim (cap. 16,15 la 19,27).

VI. Lucrarea de încheiere din Ierusalim, Paște, anul 31 d.Hr. (cap. 19,28 la 23,56).

A. Conflictul cu cărturarilor și Fariseii, (cap. 19,28 la 21,4)

B. Cuvîntarea de pe Muntele Măslinilor (cap. 21,5—33).

C. Arestarea și judecarea lui Isus (cap. 22,1 la 23,23).

D. Crucificarea și înmormîntarea lui Isus (cap. 23,26—56).

VII. Învierea, arătări după înviere (cap. 24,1—53).

D. Florea
D. POPA

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import Presă, P. O. Box 136—137, telex 11.226, București, str. 13 Decembrie nr. 3

Redacția

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A.Z.S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniu arhivistic istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografii sau tipărituri de o însemnătate istorică, să ni le trimită fie în original, fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniu arhivistic de mare însemnătate pentru noi.

Redacția

Am arătat în numerele trecute activitatea lui M. B. Czechowski și legătura lui cu serva Domnului, E. G. White, cum și interesul arătat de dînsa față de activitatea acestui bărbat. Dar pentru că adesea unii dintre cei ce se ocupă de viața acestui slujitor al lui Dumnezeu, îl prezintă ca pe unul ce n-a găsit înțelegere la bărbații din conducerea lucrării din perioada 1856—1864, aș dori ca în concluzie să ne ocupăm în special de acest aspect al activității pastorului M. B. Czechowski, și de atitudinea sa față de organizația Bisericii A.Z.S.

Deși numai după anul 1863 putem vorbi despre organizarea Bisericii A.Z.S., totuși, din primele zile ale Mișcării Milerite și apoi ale Mișcării Advente (după dezamăgirea de la 1844) au existat bărbați care au purtat povara răspunderii, bărbați care erau recunoscuți ca fiind conducători ai Bisericii.

Cu ocazia cursurilor de vară ținute la Newbold, Anglia, de către Universitatea Andrews U.S.A., am avut ocazia să cercetez materialele existente la Centrul European al organizației E. G. White Estate și să parcurg o serie de manuscrise ale servei Domnului și alte documente privind acest aspect al activității și personalității lui Czechowski.

De fapt, se pare că spre sfîrșitul anului 1858 și începutul anului 1859, fratele James White, conducător recunoscut al Mișcării Advente, începea să pună la îndoială, cel puțin pentru sine, capacitățile administrative ale pastorului Czechowski. Intr-un articol publicat în Review and Herald din 17 Feb. 1859, pagina 101, el scria: „Sintem bucușori să putem spune că frații... care nu stau prea departe de fr. Czechowski... pot să-i dea acestuia sfaturile de care el are adesea nevoie... Biserica consideră ca fiind o plăcere să susțină această lucrare atîta vreme cît ea este adusă la îndeplinire cu înțelepciune cerească.”

Intr-o scrisoare pe care Czechowski o trimite revistei Review and Herald pe data de 29 martie 1860, el arată că a pus capăt misiunii canadiene de limbă franceză, fără a avea vreo înțelegere cu frații din conducere pentru o asemenea hotărîre. Arătam în numărul trecut al revistei că acest lucru i-a atras mustrarea servei Domnului care în mod categoric, i-a spus: „ai urmat propria ta judecată”.

În 1860, fratele James White făcea afirmația că: „Fratele Czechowski are nevoie să fie călăuzit de către cineva bine organizat”. Aceasta ne lasă să tragem concluzia că cei ce purtau răspunderea lucrării, atunci, începuseră a fi îngrijorați în ceea ce privește posibilitatea fratelui Czechowski de a se administra singur. Eșecurile lui financiare și familiare au constituit totdeauna o problemă atît pentru el, cît și pentru lucrare.

M. B. Czechowski și organizația Bisericii A. Z. S.

Poate că ar prezenta un real interes pentru înțelegerea situației dacă am reda integral mărturia pe care serva Domnului i-a trimis-o lui M. B. Czechowski în 1864.

„Iubite frate Czechowski, în viziunea ce mi-a fost dată la 3 august 1861 mi-a fost arătat că mutarea voastră la New York a fost o greșală. Dumneata urmezi propria dumitale judecată. Privești cu suspiciune tocmai asupra acelorora în care or fi trebuit să te încrezi cu toată puterea și a căror judecată îți putea fi de folos...”

„În New York sînt aceia care nu au nici un fel de viziune sau judecată, care nu sînt capabili să aibă grijă nici cel puțin pentru ei, Frațele... a fost gata să te sfătuiască și să te conducă, să facă planuri pentru dumneata spre a putea să te descurci cu puținele mijloace pe care le aveai...”

„Frate Czechowski, îți lipsește puterea de discernămint a caracterului. Te încrezi în unii în care n-ar trebui, numai pentru faptul că dau pe față zel și sînt gata să se aventureze în orice noi acțiuni, în timp ce aceia în care te-ai putea încrede cu toată siguranța, nu-i apreciezi, pentru că ei nu îmbrățișează cu zel toate planurile dumitale.”

„Nu era locul vostru în acel oraș. Pentru d-ta este extrem de costisitor. Trebuie să plătești pentru tot ceea ce este necesar să îți susții familia. Lipsa unei bune judecăți, calculele greșite pe care le-ai făcut, cum și sfătuitoarii de plîns și dezinteresate pe care i-ai avut să te ajute, au făcut să risipești mijloacele care de altfel ar fi putut face ca familia ta să trăiască binecuvîntat în altă parte...” și să te scutească de suferințe și lipsuri.

„Iubite frate, faci prea multe planuri pe care însă nu vei putea niciodată să le realizezi. Dacă te încapățînezi să urmezi propriile d-tale intenții, vei avea numai eșecuri care te vor duce la descurajare și în loc să te cercetezi pe tine însuși vei fi ispitit de vrăjmașul a arunca vina asupra fraților tăi, învinuindu-i apoi că nu te sprijinesc în acțiunile tale. Ai multe suspiciuni în legătură cu frații tăi. Trebuie să le respingi în mod hotărît. Dacă nu vei proceda așa vrăjmașul te va face să devii slab și te va doborî. Este datoria ta să faci tot ceea ce este bine, atunci cînd Dumnezeu îți deschide porțile. Întodeauna cauți noi căi pentru tine. Dacă continui a face planuri și a urma apoi propria ta judecată, atunci îți vei împovăra frații și le vei pune la grea încercare răbdarea.”

„Mi-a fost arătat că unele persoane vor căuta să te ispitescă. Ei vor spune că Adventiștii de Ziua a

Șaptea nu apreciază talentele tale, că ai putea realiza mult mai mult și ai putea face o lucrare mult mai mare și mai folositoare dacă i-ai părăsi. Cei ce te vor înșela astfel, sînt uneltele lui Satan. Astfel vei fi ispitit a rupe legătura cu această biserică în care poți să faci o mare lucrare.”

„Mi-a fost arătat că dacă aceste persoane își vor putea atinge fînta lor înstrăinîndu-și inima de acest popor, te vor însoți în planuri îți vor întări speranțele, și apoi, interesul lor va pieri atunci cînd nu se vor mai putea sluji deloc de tine. Te vor părăsi spunînd că i-ai dezamăgit, iar atît dumneata cît și familia veți avea de suferit.”

Faptul că ești un om învățat, a-cesta nu te califică a fi în același timp și un conducător, sau un lucrător cu succes în această lucrare. Dacă ai fi mai puțin învățat decît ești și dacă ai vorbi mai bine engleza, ai fi cu mult mai folositor în lucrare, decît ești acum Zelul dumitale este bun. Ești ambițios și dorești a vedea lucrarea progresînd. Ești conștiințios și în totul corect înaintea lui Dumnezeu.

„Te-am văzut privînd nerăbdător înainte, către un cîmp în care să lucrezi. Nu te afli în țara d-tale și nu poți aștepta să lucrezi în domeniul preferate. Faptul că urmezi lumina pe care Dumnezeu ți-a dat-o în timp ce te afli în țări străine, te-a costat multă suferință, persecuție și păreri d-tale se deosebesc acum foarte mult de ale lor, dar libertatea te viața îți vor fi în pericol. Vei fi în primejdia de a cădea victimă unor prieteni superstițioși. Fă tot ceea ce poți aici unde te afli. Fii totdeauna gata a da curs căilor pe care Dumnezeu ți le va deschide, dar n-ar trebui să-ți urmezi propriile planuri.”

„D-ta ești foarte sensibil. Ai intradecă simțăminte deosebite, dar dacă nu ești destul de atent, vrăjmașul va profita de această sensibilitate. Dezamăgirea te va arunca în terenul vrăjmașului. Pentru a evita aceasta, acționează cu multă prudență și siguranță. Sfătuieste-te cu frații cu experiență...”

„Iubite frate, d-ta trebuie să te sprijini pe judecata acelorora care au experiență. Ei trebuie să fie ancora care să îți traseze cursul vieții sau de nu, vei eșua în confuzie și nu vei mai putea fi de nici un folos în marea și ultima lucrare de pregătire a poporului lui Dumnezeu.”

„Dacă Dumnezeu are o lucrare de o importanță specială pentru d-ta, îți va deschide drumul înainte și nu numai că îți va arăta datoria, dar va da instrucțiuni bisericii, și va pune asupra ei sarcina de a te ajuta cu rugăciunile și cu mijloacele ei.”

„Frate Czechowski, nu trebuie să te lași înșelat acordînd activității d-tale o valoare mai mare decît o are în realitate. Frate Czechowski trebuie să exerciți bine judecata și economia în folosirea mijloacelor. Frații lucrează din greu pentru banii lor, și dacă vor vedea prea puține realizări în cîmpul în care lucrezi,

vor fi dezamăgiți. D-ta nu trebuie niciodată să uieți că ei au avut ne-cazuri datorită lipsei de judecată, în folosirea mijloacelor materiale. D-ta trebuie să fii binevoitor a fi învățat de frați în problemele în care îți lipsește înțelepciunea și nu trebuie să îngădui ca invidia să pună stăpînire pe inima ta, luptînd astfel împotriva acelor care depun eforturi în interesul tău. Cu dragos-te, — E. G. White.”

Gîndurile cuprinse în această scri-soare arată clar faptul că între pas-torul Czechowski și conducerea lu-crării a existat o strînsă legătură. El constituia preocuparea conducătorilor bisericii A.Z.S. Deci nu putem nicidecum afirma că a fost izolat și că nimeni nu s-a ocupat de el și de situația lui. Dar scrisoarea sorei White ne confirmă cele ce am mai subliniat și pînă acum. Inșă, pas-torul M. B. Czechowski, prin însăși structura lui era independent, izolat, un om care nu putea să-și găsească locul într-o organizație. Aceasta l-a făcut să dea greș în multe probleme. Cît de puternic atrage Spiritul Pro-fetic atenția lui Czechowski asupra problemelor vieții și lucrării lui. Multe din temerile exprimate de serva Domnului, s-au adevărit. El n-a dat ascultare sfaturilor divine și nici celor venite din partea fra-ților lui.

Aici este cauza multora din eșe-curile sale. El n-a învățat adevărul pe care mulți îl soluționează și as-tăzi și anume, că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei!

Nu este deci de mirare că găsim și note defavorabile la cei care s-au ocupat de acest excepțional dar contradictoriu bărbat al lui Dum-nezeu.

Astfel, în scrisoarea pe care fra-tele D. T. Bourdeau o adresează fratelui James White, la 23 martie 1876, referitor la M. B. Czechowski, se spunea: „Fratele Czechowski și-a făcut un obicei în a face datori... comportîndu-se impropriu...”

În jurnalul său, sora White scria la data de 5 februarie 1887 pe cînd se afla la Tramelan, Elveția: „Fiul cel mai mare al fratelui Guenin a stat departe de biserică mai bine de un an. El... și-a mărturisit gre-șeala sa. Mama lui a luat prima cuvîntul. Ea a fost dezgustată de comportamentul lui Czechowski și de atunci a avut prejudecăți față de toți cei ce veneau din S.U.A., dar o schimbare s-a produs în viața ei și ea și-a exprimat apoi dorința de a se alătura poporului lui Dumnezeu.” (D-7/2000-a-9) ii — E.G.W. Center — Newbold-Anglia.

În ciuda zelului său și al lucrării sale prodigioase pentru cauza Evan-gheliei, tabloul vieții și activității sale a fost estompat de umbrele im-perfecțiunilor omenești. Dar oare nu orice tablou, orice imagine este re-zultatul combinației dintre raze de lumină și umbre? ?

D. Popa

Din universul tainelor

Adesea se afirmă că Sfînta Scriptură ar cuprinde numai 2 taine: taina evlaviei și taina fărădelegii. Punctul de vedere menționat poate fi valabil cu condiția unei imediate precizări anume, că tainele acestea sînt cele fundamentale, angajate în marea controversă a veacurilor. Faptul că dincolo de ele nu există nimic inaccessibil minții omenești, nu se poate susține cu vreun argument care să reziste probelor: căci scrierile sfînte și experiența dovedesc contrariul.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea nu întrebuințează termenul „taină” pentru definirea unor servicii religioase, ci îl conține ca indicînd realități, fapte și elemente ce nu pot fi înțelese avînd aria de existență în Cuvîntul inspirat, în natura materială sau în viața oamenilor. A admite posibilitatea tainelor nu înseamnă ceea ce în istoria filozofiei s-a numit „agnosticism”, ci e vorba de o realistă considerare a lucrurilor, anume că avem de a face uneori cu probleme a căror soluționare e ușoară, dar întîlnim în cercetare și tîrîmuri pentru care capacitatea umană de înțelegere nu e suficientă. Aici apare rolul exclusiv al credinței adică acela de a prelua tot ce scapă posibilităților intelectului, de a opera cu lucruri nevăzute, cu adevăruri incontestabile, aflate însă dincolo de limitele puterilor minții. Inspirația confirmă aceasta prin declarații mărețe:

„Nu putem ca prin cercetare să pătrundem întru totul adîncurile lui Dumnezeu. Pentru mințile cele mai pătrunzătoare și cele mai cultivate, cit și pentru cele slabe și neștiutoare, Această Ființă sfîntă trebuie să rămînă învăluită în taină” (E.G. White, „Educația”, p. 157)

„Contemplînd lucrurile cele mai mari ale Cuvîntului lui Dumnezeu, noi privim într-o fîntină care se lărgește și se adîncește pe măsură ce privim mai mult. Lărgimea și adîncimea ei întrec cunoștința noastră. Privînd, ni se lărgește orizontul, înaintea noastră întinzîndu-se o mare nemărginită, fără fîrmuri.” (Idem, pag. 159)

„Tainele Bibliei, cu totul departe de a fi un argument contra ei, sînt cele mai puternice dovezi ale inspirației sale dumnezeiești. Dacă ea nu ar conține despre Dumnezeu decît cugete pe care le putem înțelege; dacă măreția și maiestatea Sa ar putea fi pătrunse de minți mărginite, atunci Biblia nu ar mai purta, ca acum, doveda de netăgăduit a dumnezeirii sale. Măreția temelor ei ar trebui să inspire cre-

dința în ea, ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu” (Idem, p. 159).

Sfînta Scriptură îngăduie o defini-re a tainelor. Ea dă elementele necesare pentru a răspunde întrebărilor: „Ce este o taină? Care lucru este taină și care nu este?” Apostolul Petru, vorbind despre epistolele scrise de „prea iubitul frate Pavel, după înțelepciunea dată lui”, constată cu respect că în aceste se întîlnesc unele lucruri „greu de înțeles”. Sînt acestea niște taine? Hotărît lucru: nu! Ceea ce e greu de înțeles nu e taină, căci greu nu înseamnă imposibil, ci accesibil, dar cu un efort mai mare decît în alte cazuri. Totuși, ne aflăm pe drumul spre taine; la un moment dat orice efort devine in-fructuos. În cartea Deuteronomului cap. 29,29 ni se spune că există două feluri de realități: ascunse și descoperite. Cele ascunse sînt ale Domnului, Dumnezeuului nostru, acestea sînt taine. Lucrurile desco-perite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie. Cînd era pe punctul de a părăsi pămîntul spre a Se întoarce în cer, Mîntuitorul a fost întrebă de către ucenicii Săi: „Doamne, în vremea aceasta ai de gînd să așezi din nou Împărăția lui Israel?” Domnul Hristos le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stă-pînire Sa” (Fapte 1,6,7). Sintetizînd, observăm că tainele sînt lucruri ascunse, aflate sub stăpînirea lui Dumnezeu, poate comunicate oame-nilor, dar nedescifrate, conținutul lor rămînînd nepătruns.

Să ne ocupăm acum de perime-trul tainelor, adică de regimul lor în raport cu indivizii, cu timpul și cu contextul dat.

Din punctul de vedere al indivi-zilor, constatăm că există fapte care sînt taine pentru unii iar pen-tru alții nu. Domnul Isus a luat cuvîntul și a zis: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pămîntului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor”. (Mat. 11,25). La întrebarea ucenicilor cu privire la motivul vorbirii în pilde, El le-a răspuns: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat”. (Mat. 13,11). Aceasta este și cheia mult controversatului text din 1 Cor. 14,2 — „cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu duhul, el spune taine”. Spusele sale sînt taine pen-tru cei din jur, pentru că se folosește în comuniunea cu Dumnezeu de o limbă cunoscută de el și ne-

cunoscută celorlalți. Acesta este un prim aspect; pe de altă parte, unele lucruri sînt taine pentru toată lumea.

Privind lucrurile pe plan temporal, întîlnim fapte care sînt taine doar pentru o vreme, la un moment dat limpezindu-se, în timp ce altele vor rămîne taine în veci. La prima categorie sînt de amintit astfel de probe biblice: Planul de Mîntuire — „taină ținută ascunsă timp de veacuri, dar arătată prin scrierile prorocilor și adusă la cunoștința tuturor Neamurilor”. (Rom. 16,25,26); cuvintele îngerului Gabriel către profetul Daniel: „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pe cetluiește cartea, pînă la vremea sfîrșitului”, cînd „mulți o vor citi și cunoștința va crește” (Dan. 12,4); răspunsul Mîntuitorului, dat lui Petru cu ocazia spălării picioarelor — „ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea” (Ioan 13,7). Pentru existența tainelor eterne avem cuvintele Spiritului Profetic: „Cuvîntul lui Dumnezeu, asemenea caracterului Autorului său, prezintă taine care niciodată nu vor putea fi înțelese pe deplin de ființele mărginite. Dar Dumnezeu a dat în Scripturi îndestulătoare dovezi despre autoritatea lor.” (Educația, p.157).

Avînd în vedere raportul dintre taină și contextul corespunzător, vom observa că același fapt poate fi în parte taină și în parte inteligibil. Noi pricepem lucrurile pînă la o anumită limită, chiar atunci cînd le înțelegem. Apostolul Pavel constată că „noi cunoaștem în parte și prorocim în parte, dar cînd va veni ce este desăvîrșit, acest „în parte, se va sfîrși”. (1 Cor. 13,9-10). **E bine să ne convingem de relativitatea cunoștințelor noastre, adică de caracterul lor mărginit. Acest simț ne va menține pe linia modestiei, dar și a eternei înaintări. Ce poate fi mai primejdios decît gîndul că nu mai e nimic de învățat? Tocmai acest sentiment al spațiului deschis, orizonturilor nemărginite, această neîncetată sete de absolut reprezintă forța propulsoare a unui necurmat progres. Iată ce spune în acest sens Revelația: „Este cu neputință ca vreo minte să cuprindă întreaga învățătură chiar a unui singur adevăr sau făgăduință a Bibliei. Unul vede slava dintr-un punct de vedere, altul din alt punct; totuși noi nu putem observa decît scinteieri. Strălucirea deplină este dincolo de vederea noastră”. (Idem, p. 159).**

Sînt situații cînd scriitorii biblici notează anumite taine și le fac parte integrantă din textul inspirat. Ei arată că e vorba de o taină, dar menționarea ei nu-i schimbă statutul de taină, căci a aminti o taină nu e totuna cu a o explica. Apostolul Pavel folosește cuvintele „vă spun o taină” (1 Cor. 15,51) sau „nu vreau să nu știți taina aceasta...” (Rom. 11,25); și în aceste cazuri tainele sînt doar identificate, se știe că ele există, dar nu se face o tilcuire a lor.

Textul Scripturilor sfinte obține un plus de măreție și autoritate prin înregistrarea tainelor. Poate numai pentru acest motiv întîlnim cazuri cînd cuvinte auzite de profet n-au fost redade, se spune cu claritate că au fost rostite și înțelese, dar s-a interzis orice publicitate. În acest sens spune apostolul Pavel: „Și știu că omul acesta... a auzit cuvinte, care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească” (2 Cor. 12,3,4). Sau vizionarul Ioan, în scena cu îngerul grandios, care a pus piciorul drept pe mare și piciorul stîng pe uscat, zice: „Și cînd au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: Pe cetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!” (Apoc. 10,4).

Poetul Lucian Blaga, în una din poeziile sale reprezentative, scrie: „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii / Și nu ucid, cu mintea tainele, ce le-nțilnesc în calea mea...” Nu e o virtute a ignora existența tainelor și nici o înjosire a le admite. Tocmai minților mai lăunate le apar în cale mai multe taine, nevăzute de alții.

Comportarea corectă față de taine presupune o dublă atitudine: a) Tăcere în fața lor; b) Utilizarea credincioasă a acestora.

Cuvîntul sfînt ne învață în Zaharia 2,13: „Orice făptură să tacă înaintea Domnului!” Tăcerea aceasta nu este o dezarmare comodă și lășă în fața problemelor, ci simțul echilibrat și pios al proporțiilor. În ceea ce privește utilizarea dreaptă a tainelor sacre, se cuvine a cita îndemnul apostolului Pavel din 1 Cor. 4,1: „Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu”.

Dar cum te poți folosi de niște lucruri al căror conținut te depășește cu totul? Se face, cred, lumină, dacă apelăm la două ilustrații: Mai întîi, să ne gîndim că în algebră se face uz de mărimi necunoscute, notate simbolic; nu se cunoaște valoarea lor și totuși se lucrează cu ele, pentru realizarea de formule generale sau calcule, ca și cînd ar fi cunoscute. În cele din urmă se obține valoarea lor numerică, dar pînă atunci nimic nu împiedică utilizarea lor, ca părți dintr-un demers rațional. O altă pildă: un copil în vîrstă de cîteva săptămîni primește laptele care-i servește drept hrană. Acesta ajunge în stomac, în intestin, fiind supus unor transformări, apoi substanțele nutritive astfel obținute sînt transportate de sînge în țesuturi, unde datorită altor procese complicate se produce creșterea organismului. Ce știe copilul din toate acestea? Nimic. Atunci să nu-i mai dăm hrană? Ba da! Ea va lucra, cu sau fără înțelegerea lui. De-a lungul mileniilor, oamenii s-au folosit de bunurile mediului înconjurător fără a le ști compoziția, dar conștiința că altfel vor pieri.

Față de problema esențială a acestei expuneri se pot întîlni două extreme: una este încercarea, evident absurdă și sterilă de a înțelege tainele; alta este aceea de a trata drept taină ceea ce nu este taină. Cea dintîi extremă este o incumetare care uzează nervii și consumă energiile în mod inutil, dar duce și la primejdioase rătăciri satanice, de care creștinismul nu are nevoie. Așa s-au iscat disputele hristologice, care au durat sute de ani. Aici tăcerea este elocvență și cit de bine spune Scriptura: „Opriți-vă și să știți că Eu sînt Dumnezeu!” (Ps. 46,10). Cuvîntul inspirat înfruntă cu tărie asemenea încercări: „A! de ar vrea Dumnezeu să vorbească, de Și-ar deschide buzele să-ți răspundă, și de ți-ar descoperi tainele înțelepciunii Lui, ale înțelepciunii Lui nemărginite... Poți spune tu că poți pătrunde adîncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvîrșită a Celui Atotputernic? Cît cerurile-i de înaltă: ce poți face? Mai adînc decît Locuința morților: ce poți ști?” (Iov 11,5-8). **Cealaltă extremă, care include între taine lucrurile descoperite, este la fel de periculoasă și păgubitoare, căci ea ne frustează de lucruri sfinte care „sînt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie”. Un asemenea exemplu este abandonarea ultimelor cărți din Biblie ca pe o carte ermetică și impenetrabilă, cînd, de fapt, ea este „descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întîmple în curînd”, așa cum sună începutul cărții.**

Să analizăm mai departe imposibilitatea limpezirii tainelor. Că e non-sens să încercăm a le înțelege cîtă vreme sînt taine, am văzut, și orice altă discuție e de prisos. Dar istoria sfîntă ne arată că în desfășurarea timpului multe taine s-au lămurit. Cum s-a făcut aceasta? Daniel, aflîndu-se înaintea furiosului Nebucadnetar, a spus că împăratul cere un lucru care „este o taină, și pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sînt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele” (Dan. 2,27,28). Comparînd acest text cu afirmația lui Iosif că „tîlmăcirile sînt ale lui Dumnezeu” (Gen. 40,8), avem un orizont clar despre calea lămuririi tainelor. Dumnezeu este cel care descoperă muritorilor tainele, potrivit voinței Sale și nevoilor reale ale lucrării Sale de pe pămînt. Dovada imediată a spuselor lui Daniel a fost descoperirea enigmei care-l frămînta pe împărat — respectiv reconstituirea dipului visat și spulberat prin uitare, cum și tilcuirea lui detaliată. Explozia de bucurie a credinciosului proroc fusesse mare: „Pe Tine, Dumnezeul părinților mei, Te slăvesc și Te laud că mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut cunoscut ce

(continuare în cop. III-a)

epistola

De aceea și întiiul legământ n-a fost sfințit fără sînge. Și într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sînge de viței și de țapi, cu apă, lînă stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul, și a zis : „Acesta este legământul, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi.“ De asemenea, a stropit cu sînge cortul și toate vasele pentru slujbă. Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sînge ; și fără vărsare de sînge, nu este iertare.“ (Ev. 9,18—22).

VERSETELE 18, 19. Primul legământ a fost ratificat prin „sînge de viței și de țapi“. Moise a luat „apă, lînă stacojie și isop, a stropit curtea și tot norodul“. Raportul din Exodul 24,5—8 nu menționează stropirea curții și nici folosirea țapilor ca sacrificiu. Se presupune că scriitorul Epistolei către Evrei a avut acces la izvoare ce nu mai sînt astăzi la îndemîna noastră.

Stropirea Tabernacolului și a vaselor cu sînge a făcut să apară unele nedumeriri printre comentatorii Bibliei, pentru că la data ratificării legământului, Tabernacolul nu exista, și abia aproximativ nou luni mai tîrziu a fost el gata pentru sfințire. Acceptăm punctul de vedere și anume, că scriitorul considera Tabernacolul, slujba ce se făcea la el și vasele ce se foloseau, ca o parte vitală a legământului, și de aceea el a inclus sfințirea lui și acceptarea de către Dumnezeu a Sanctuarului, ca o parte a ceremoniei ratificării. Sanctuarul conținea „chivotul legământului“. Lîngă chivotul legământului se afla cartea legii, iar în chivot se afla Tablele Legământului (Deut. 31, 26 ; 9,9 ; 10,5). Într-un anumit sens se poate spune că atunci cînd Dumnezeu a acceptat Sanctuarul ca locul locuinței Sale și ca un depozitar al sfintei Sale Legi, făcînd să cadă foc din cer, El a confirmat partea pe care o avea în acest legământ.

În textele de mai sus avem o dovadă de necontestat cu privire la Ziua Ispășirii. Vechiul Testament declară că Tabernacolul a fost uns cu untdelemn, dar nu avem nici un raport cum că a fost folosit sîngele în serviciul consacării lui, așa cum ne spun textele d'n Evrei. Nu numai Tabernacolul a fost uns cu untdelemn, ci și altarul și vasele lui (Lev. 8,10—12). Altarul a fost stropit cu sînge și de asemenea uns cu untdelemn, iar Aaron și fiii săi, hainele lor, au fost unse cu untdelemn și stropite cu sînge (vers. 24, 30). Dar nu se spune nimic cu privire la stropirea Sanctuarului cu sînge în timpul dedicării lui. Cu toate acestea, în capitolul șaisprezece din cartea Leviticului, care prezintă un raport al serviciilor ce aveau loc în ziua Ispășirii Sanctuarului, atît Sfînta cît și Sfînta Sfințelor, Milostivitorul și Altarul — toate erau stropite cu sînge (Lev. 16,14—19). Întrucît scriitorul Epistolei către Evrei, scriînd despre ratificarea legământului, nu numai că ne spune ceea ce s-a săvîrșit cu ocazia ratificării, ci include și dedicarea sau sfințirea Sanctuarului, ca apoi să se refere la stropirea Sanctuarului cu sînge, se pare că este evident faptul că el avea în minte atunci, nu numai ceremoniile ce au avut loc cu ocazia sfințirii Sanctuarului, ci și serviciile din Ziua Ispășirii. Toate acestea apar ca ceva normal sau natural, pentru că serviciile ocazionate de sfințirea Sanctuarului au fost foarte mult asemănătoare celor din Ziua Ispășirii. Amîndouă aveau ca efect sfințirea, consacrarea și curățirea.

De fapt și istoricul Iosif Flavius în Antichitățile sale (Antichit. Iud. 206), descriînd consacrarea Tabernacolului, vorbește de asemenea despre stropirea cu sînge atît a Taberna-

către evrei

colului cît și a vaselor aparținînd lui.

VERSETUL 22 „APROAPE TOTUL“. Nu toate, dar aproape toate lucrurile erau curățite cu sînge. Unele lucruri erau curățite cu foc sau apă, fără să fie nevoie să se folosească sîngele. (Num. 31, 13—24). În anumite condiții, păcatul poate fi ispășit prin făină în loc de sînge. (Lev. 5,11—13). Cenușa unei vaci roșii era folosită ca o jertfă pentru păcat, fără să fie nevoie de o folosire imediată a singelui. (Num. 18). Deși singele era folosit în mod obișnuit la curățire, erau totuși și excepții, așa cum am reținut. Dar ele nu erau decît excepții. Regula stabilită de acțiunea ca o lege, era sîngele.

Marele adevăr învățat de stipularea prezentă în text și anume că fără de sînge nu este iertare, a fost acela că vărsarea singelui nevinovat era obligatorie pentru obținerea iertării și că mîntuirea păcătoșului avea să ~~ceară~~ cîndva moartea (sîngele) Fiului lui Dumnezeu (Ioan 1,29).

„Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sînt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decît acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare, făcut de mîna omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marile preot, care intră în fiecare an în Locul prea sfînt cu un sînge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii pe cînd acum, la sfîrșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și,

după cum oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă.“ (Evr. 9,23—28).

La prima vedere s-ar părea straniu să existe ceva în ceruri care să aibă nevoie de curățire. Știm totuși că Satan a fost cîndva un înger de lumină și că el păcătui pe cînd se afla în ceruri. Înțelegem de asemenea că evidența păcatelor se află acolo în ceruri, într-o formă scrisă, așa cum se păstrează și raportul faptelor bune, că va veni un timp cînd păcatul și păcătoșii nu vor mai fi și că va urma o curățire a tuturor lucrurilor care au venit în contact cu păcatul. Iar cînd în final raportul păcatelor va fi nimic și nu va mai rămîne nimic care să mai rămînească de păcat. O astfel de curățire a lucrurilor cerești va corespunde întocmai curățirii sanctuarului de pe pămînt. Declarația în acest sens este categorică și anume că după cum lucrurile de pe pămînt au fost curățite, tot așa a fost necesar ca lucrurile din cer să fie și ele curățite.

VERSETUL 23. „Au trebuit“ Era chiar în natura lucrurilor ceea ce făcea necesar ca Sanctuarul pămîntesc cu vasele lui să fie curățit. Acest lucru a fost făcut mai înainte ca Sanctuarul să fie dat în folosință prin dedicarea sau consacrarea lui și se făcea anual, după serviciul consacării lui, atîta vreme cît a continuat a se ține servicii în el. Cînd ceea ce este un rezultat al lucrării omenești trebuie folosit în serviciul lui Dumnezeu, nu este numai în totul potrivit, ci este chiar ne-

cesar ca să fie sfințit, consacrat Domnului să fie pus de o parte pentru o slujbă sfîntă. Cum serviciile din Sanctuar aveau de-a face cu păcatul, exista o continuă necurăție atît a locurilor sfînte cît și a lucrurilor; „necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei“. (Lev. 16,16). Și astfel odată pe an, în Ziua de ispășire avea loc o lucrare de curățire care includea atît Sfînta și Sfînta Sfintelor, cît și altarul (vers. 16—20). Această curățire, spune autorul Epistolei către Evrei, trebuia, era necesar să fie făcută.

„Chipurile lucrurilor care sînt în ceruri“. Tabernacolul, sau Cortul Întîlnirii, Sanctuarul pămîntesc, în toate compartimentele lui era un model, o copie, o reprezentare a „lucrurilor din ceruri.“ Expresia de „model“, mai poate fi tradusă cu „exemplu“ sau „chip“ cum a tradus Cornilescu (Ev. 8,5), unde spune că este un exemplu „chipul și umbra lucrurilor cerești“. Poate că expresia cea mai potrivită aici ar fi „reprezentare“.

„Lucrurilor cerești“. În original nu se spune nimic de „lucruri“. Unii traducători adaugă „lucruri“, alții „lucrurile“ ambele fiind admisibile. Avînd în vedere faptul că în lucrarea de curățire a Sanctuarului din Ziua de Ispășire atît locurile sfînte cum și „lucrurile“ erau curățite, sîntem înclinați a crede că expresia „lucrurile“ cerești este corectă, căci include atît Sanctuarul, cît și „lucrurile“ din el.

„Jertfe mai bune“. Pluralul „jertfe“ sau „sacrificii“, exprimă ideea generală de sacrificiu, diferitele forme folosite în serviciul levitic fiind cuprinse în marele sacrificiu adus de Domnul Hristos.

Expresia ce ne preocupă mai mult este declarația că există ceva în ceruri care are nevoie de curățire. Asupra acestui subiect un comentator spunea: „Întreaga structură a frazei cere ca expresia „curățire“ să fie trecută din prima, în a doua propoziție și să nu

fie folosită nicidecum o expresie generală, cum ar fi „inaugurare“. — (Westcott, Epistola către Evrei 271).

Punctul de vedere exprimat mai sus este faptul că întrucât era necesar pentru Sanctuarul pămîntesc să fie curățit, tot la fel este necesar ca și Sanctuarul ceresc să fie curățit, și nu numai dedicat, sfințit sau inaugurat. Deci, în mod necesar Sanctuarul ceresc trebuie curățit la fel cum se curăța și Sanctuarul pămîntesc. Și totuși, în ce fel vor putea aceste lucruri cerești să fie curățite, nu numai la figurat ci în realitate prin jertfa ispășitoare a Domnului Hristos? Prin moartea și singele Său vărsat? Dacă nu greșesc, autorul Epistolei către Evrei vrea să spună următoarele: „Sfînta Sfințelor din ceruri, cerurile cele veșnice ale lui Dumnezeu, deși în sine sînt sub neturburata binecuvîntare a prezenței și luminii divine, cu toate acestea au nevoie de curățire, avînd în vedere că lumina dragostei ei s-a pierdut, sau poate mai corect, a fost umbrîită din cauza prezenței păcatului în ceruri, transmutării ce a avut loc în inima lui Lucifer, devenind Satan. De asemenea, Sanctuarul ceresc locului prezenței dragostei lui Dumnezeu și al manifestării dragostei lui Dumnezeu față de îngeri și urmașii lui Adam trebuie curățit, întrucît aceștia prin păcat nu se mai pot apropia — în mod individual — de acest loc care este căminul lor spiritual și veșnic, pînă cînd prin mila lui Dumnezeu nu va fi încăodată transformat într-un loc al manifestării dragostei Sale. Deci putem spune că și pentru Sanctuarul ceresc, se cere o îndepărtare a consecințelor păcatului care l-a afectat în multe feluri, cum și îndepărtarea acțiunilor determinate de reacția împotriva păcatului cum ar fi, minia divină, sau mai degrabă, preschimbarea acestei minii în dragoste. Deci lucrarea cuprinde curățirea întregului Sanctuar, cu ambele despărțituri, dar credem că mai trebuie adăugat încă ceva și anume, că nu este vorba de îndepărtarea numai a consecințe-

lor păcatului, ci chiar a păcatului în sine, și a celui ce a generat păcatul în universul lui Dumnezeu, adică Satan.

Deci, după cum Sanctuarul de pe pămînt era curățit, tot așa și Sanctuarul din ceruri trebuie curățit. Această lucrare este necesară tot așa cum era necesară și curățirea Sanctuarului pămîntesc. Această curățire a Sanctuarului ceresc, nu este numai o sfințire, o dedicare a lui. Expresia „curățire“ este prea categorică ca să fie limitată numai la o astfel de interpretare. Este adevărat că a fost făcută o dedicare a Sanctuarului ceresc și a fost efectuată și o ungere a lucrurilor cerești. Dar aceasta nu epuizează însemnătatea expresiei de „curățire“, care arată în mod categoric către Ziua Antitipică a Ispășirii. Dacă extindem asemănarea dintre Sanctuarul pămîntesc și cel ceresc — și sîntem îndreptățiți a face aceasta de faptul că Sanctuarul pămîntesc este „chipul și umbra lucrurilor cerești“ — ne putem aștepta ca după cum a fost o dedicare a Sanctuarului pămîntesc mai înainte ca el să fie dat în funcțiune, tot așa trebuie că a fost o dedicare și a celui ceresc mai înainte ca serviciile în el să fie oficial inaugurate. Ne putem aștepta de asemenea că după cum ca urmare a serviciilor din cursul anului în Sanctuarul pămîntesc era necesară o zi cînd toate păcatele trebuiau aduse înaintea lui Dumnezeu — Ziua Ispășirii zi în care Sanctuarul era curățit de toate păcatele adunate acolo prin mărturisirea lor din timpul anului tot la fel va fi o lucrare asemănătoare la încheierea lucrării de mijlocire a Domnului Hristos în ceruri. Și aceasta este ceea ce textul nostru vrea să ne facă să înțelegem.

De fapt, trebuie să recunoaștem că acest verset a constituit subiectul multor și aprinse discuții între teologii și comentatorii Sfințelor Scripturi. Problema ce se pune este întrebarea îndreptățită și anume, cum oare este posibil ca ceva din ceruri, care este locul unei curății desăvîrșite, să fie nevoie să fie curățit și ce anume — din ceru-

ri — a fost curățit prin singele Domnului Hristos. Unii susțin că este imposibil de înțeles ceea ce vrea să spună apostolul Pavel. Alții, așa cum am arătat mai sus, sugerează ideea că această curățire constă în îmblizirea miniei lui Dumnezeu. Credem că trebuie respinsă ideea, deoarece ar da loc la o greșită înțelegere a naturii lui Dumnezeu și a lucrării de ispășire.

Se pare că dificultatea apare din faptul că vrem să împingem prea departe comparațiile pe care le face autorul. Punctul său principal este foarte clar: el ne arată faptul că sacrificiul Domnului Hristos a fost în totul superior jertfelor de animale ce se aduceau în sistemul levitic din Sanctuarul pămîntesc. Singele țapilor și al vițelilor aducea curățirea „lucrurilor“ ce aveau legătură cu Sanctuarul pămîntesc (Ev. 9,1. 22). Singele Domnului Hristos avea legătură cu serviciile din „adevăratul cort“ (cap. 8,2), cu Sanctuarul Noului Legămînt (Cap. 9,11.15). Primul aducea curățirea ceremonială, cel de al doilea (cel ceresc), curățirea morală (v. 13 — 14).

Domnul Hristos a apărut „înaintea sau în prezența lui Dumnezeu“ (v. 24). „El trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“ (cap. 7,25). Motivul pentru care noi avem nevoie de Cineva care să apară în prezența lui Dumnezeu, pentru noi, și să facă mijlocirea în favoarea noastră este faptul că noi am păcătuit. Domnul Hristos, „S-a arătat... ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa“ (cap. 9,26). Acum El slujește în ceruri în meritele jertfei Sale ispășitoare, în favoarea celor păcătoși. Ca urmare a acestei lucrări, conștiința păcătosului este curățită (v. 14). Expresia tradusă aici cu „curățită“ este — în limba greacă — katarizo, care în vers. 23, este redată de alte traduceri prin purificare. Astfel, Domnul Hristos ca slujitor al Adevăratului Cort, a apărut în prezența lui Dumnezeu pentru noi, mijlocind în favoarea noastră, îndeplinind în acest

(continuare în pag. 20-a)

Creștinul nu are numai prețioasă asigurare a răscumpărării sale prezente, ci el trăiește totodată în nădejdea mântuirii și proslăvirii sale viitoare.

Nădejdea în sensul biblic este o încredere de nezdruccinat, bazată pe făgăduințele temeinice ale lui Dumnezeu. Speranța creștină este ancora sigură și puternică a sufletului, care pătrunde până în Sanctuarul ceresc, unde se află Hristos, care ne-a pregătit calea intra-colo (Evr. 6,19.20). Insuși Hristos ne-a dat asigurarea: „Să nu vi se tul-

bușure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,1-3).

„Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihăririi.” (Gal. 5,5).

„Dar știm că pînă în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintii roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpă-

Invățătura lui Isus că Împărăția sau stăpînirea lui Dumnezeu a început chiar de la prima venire a lui Hristos se află între altele exprimată în textele din Matei 12,28 și Luca 17,2 ;

„Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi” (Mat. 12,28).

„Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăluntru vostru”. (Luca 17,21).

Faptul că Domnul Hristos aștepta în viitor Împărăția lui Dumnezeu, și anume la a doua Sa venire, îl atestă spre exemplu Scriptura în Matei 6,10 :

„Vie Împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pămînt.”

„...Secerișul este sfîrșitul veacului; secerătorii sînt îngerii. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfîrșitul veacului”. (Mat. 13,39.40).

„Cînd va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngerii, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu, de

Hristos în noi -

rarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mîntuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde; pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui?” (Rom. 8,22-24).

nădejdea slavei

Aici ni se spune, că există „nădejdea neprihăririi”, pe care creștinul trebuie s-o aștepte deocamdată, și anume înfierea, prin care devenim copii ai lui Dumnezeu. fapt pe care-l așteptăm că se va realiza în viitor, o răscumpărare, de care încă nu avem parte acum.

Filozoful evreu Martin Buber a avut dreptate într-o oarecare măsură, cînd a zis: „Trăim într-o lume nemîntuită”!

Cum să înțeleagă creștinul toate acestea? În ce sens este creștinul mîntuit acum și în ce sens încă nu este mîntuit? De ce există o deosebire atît de fundamentală?

La aceste întrebări nu vom putea găsi un răspuns satisfăcător, decît dacă vom lua în considerație teologia ap. Pavel care — la rîndul ei — se întemeiază pe învățătura Domnului Hristos cu privire la cele două faze ale viitoarei sale împărății.

Invățătura lui Isus despre Împărăția prezentă și viitoare a lui Dumnezeu.

Isus Hristos a vorbit în primul rînd despre faptul că Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa au început în Israel prin ivirea persoanei Sale proprii, triumfînd asupra păcatului și asupra originii lui Satan; dar în același timp a învățat că desăvîrșirea Împărăției lui Dumnezeu va avea loc numai la încheierea Planului de Mîntuire.

moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Mat. 25,31.34.41; Luca 20,34-36).

Aici aflăm, că această Împărăție, care va veni, începe cu învierea dreptilor.

Invățătura lui Isus despre venirea Împărăției lui Dumnezeu în două raze și despre cele două perioade ale stăpînirii lui Dumnezeu își are originea ei în profețiile Vechiului Testament despre cele două venituri ale lui Mesia: „Și anume, despre prima Lui venire în modestie și umilintă, iar după aceea despre a doua Lui venire în slavă cerească.

Este adevărat că iudeii din zilele Domnului Isus credeau în învățătura despre cele două veacuri (vezi Efes. 1,21), dar ei le priveau ca două perioade cu totul deosebite și anume: un timp, cînd va domni păcatul înainte de judecata finală și apoi un alt timp, în care va înceta păcatul după judecata lui Dumnezeu.

Hristos însă a introdus o idee nouă pentru iudei, pe temeiul căreia Mesia se va ivi înainte de judecata finală și astfel timpul dintre cele două venituri ale lui Mesia va primi o însemnătate nouă.

Calitatea cea nouă a acestui timp intermediar se bazează pe faptul, că el face parte, în același timp, din două perioade. Deși veacul cel vechi încă mai există, totuși puterile veacului viitor ale stăpînirii

lui Dumnezeu s-au ivit deja în veacul cel vechi odată cu venirea lui Hristos.

Prin persoana Domnului Hristos — și mai ales în ziua Cincizecimii — au pătruns puterile biruitoare ale veacului viitor cu o manifestare puternică în veacul prezent. Noi numim acest eveniment „**Ploaia Timpurie**” a Duhului Sfânt, care este de fapt, Duhul lui Hristos. Pavel amintește în Evrei 6,5 că credincioșii pot gusta chiar acum „Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor”. (comp. cu Efes. 1,21,22).

Această întretăiere dintre cele două veacuri în perioada care se află între cele două venituri ale Domnului Hristos are consecințe mari pentru fiecare creștin în parte în lupta sa, pe care o duce cu el însuși, deoarece creștinul aparține în același timp atât veacului celui vechi, cât și celui nou. Acesta este motivul, pentru care adevăratul creștin adăpostește în inima lui două firi, care se luptă între ele. Această dispută dureroasă devine uneori chinuitoare. În timpul ei unii se descurajează în așa măsură, încît încetează de a se mai lupta, pentru că nu înțeleg, de ce sînt nevoiți să treacă prin cercări. Prin aceasta sînt ei tăgăduiesc realitatea veacului cel nou, care a pătruns și în inimile lor.

Alții, dimpotrivă, trec în extrema cealaltă, încercînd să anticipeze odihna și slava lui Dumnezeu în inima lor. Nici aceștia nu pot accepta necesitatea acestei dispute. Ei încearcă să tăgăduiască realitatea tendințelor păcătoase din inima și din trupul lor.

Însă noi nu putem tăgădui prezența unor înclinații păcătoase pe de o parte, și a prezenței lui Hristos în inima noastră pe de altă parte. Serva Domnului ne dă următorul sfat în privința aceasta:

„Învățătura despre așa numitul trup sfînt este o greșeală. Toți pot primi acum o inimă curată, dar ar fi o greșeală dacă cineva ar susține, că ar poseda un trup sfînt chiar în viața aceasta”.

„Apostolul Pavel spune despre sine: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine” (Rom. 7,18). Mă adresez acelora, care încearcă neconștient să obțină prin credință așa numitul „trup sfînt” și le declar: „Nu ruteți să obțineți așa ceva. Nimeni dintre voi nu posedă acum „un trup sfînt”. Nici un om de pe acest pămînt nu are „un trup sfînt”. Aceasta este o imposibilitate.

„Dar în timp ce nu putem preținde că trupul nostru ar fi atins desăvîșirea, avem totuși privilegiul să posedăm desăvîșirea creștină a sufletului. Prin jertfa care a fost adusă pentru noi putem obține iertarea deplină a păcatelor noastre. Noi nu ne punem încrederea în ceea ce poate face omul, ci în ceea ce poate face Dumnezeu

pentru noi, prin Isus Hristos. Dacă ne predăm Domnului cu totul, încrezîndu-ne pe deplin în El, atunci singele lui Isus ne curăță de orice păcat, eliberînd conștiința noastră de condamnare. Prin credința în singele Său, toți pot deveni desăvîșiți în Isus Hristos. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că aici nu întîlnim niște imposibilități. Noi putem aștepta cu încredere că vom fi sfințiți”.

Noi nu putem spune: „Eu sînt fără păcat” atîta timp cît trupul nostru vechi nu a fost schimbat, nefiind asemenea trupului slăvit al Domnului Isus.

În timp ce prin Hristos putem aștepta chiar de pe acum, ca odihna ce se capătă prin har să umple inimile noastre, „rămîne totuși încă o odihnă de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu”, adică pentru aceia care vor răbda pînă la sfîrșit. Frați și surori, să nu încetăm lupta împotriva propriului nostru eu, împotriva păcatului și a Satanei. Pe noi ne așteaptă slava veșnică. Însă nu există coroană fără luptă și nici cunună de lauri fără biruință. Avînd în vedere faptul că sîntem creștini, trebuie să facem cu toți experiența descrisă în Galateni 5 și Romani 7, adică să trecem prin lupta lăuntrică dintre trup și duh.

Să nu încercăm a ne încrede în propria noastră dreptate. Dreptatea noastră se află în credință și nu în niște sentimente. Deci să mergem mereu înainte, și — întemeindu-ne pe făgăduințele lui Dumnezeu să ne ducem viața credinței mai departe. Hristos este dreptatea noastră.

Numai El ne poate mintui și ne poate feri de cădere.

„Noi ne putem încă bucura de favoarea lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ne facem griji, ce părere are despre noi Hristos și Dumnezeu, ci ar trebui să ne intereseze cum privește Dumnezeu pe Hristos ca locțiitor al nostru. Prin El sîntem mîntuiți înaintea lui Dumnezeu.”

Apostolul Pavel și teologia slavei

Pe temeiul credinței sale în Domnul Hristos, credinciosul poate trăi în puterea veacului cel nou. „A fi în Domnul Hristos” este expresia specifică a lui Pavel, prin care scoate în evidență contrastul de „a fi în Adam”. Pentru Pavel această expresie înseamnă a fi „strămîntat” în Împărăția harului Domnului Hristos (Col. 1,13) și a trăi în virtutea puterii înnoitoare a Împărăției lui Hristos.

„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Cor. 5,17).

Cel ce crede în Hristos se poate înfățișa înaintea lui Dumnezeu liber de orice vină în virtutea morții ispășitoare a Domnului Hristos căci el a fost scăpat din acest veac rău în care a trăit pînă atunci. Astfel credinciosul trăiește totuși, încă în

vechiul său mediu, posedînd trupul muritor al veacului vechi. Pe de altă parte el poate simți de pe acum puterile veacului viitor, care-l eliberează de sub stăpînirea păcatului (Rom. 8,1,2). În același timp el este însă conștient de propria sa păcătoșenie și de slăbiciunile sale, și știe, că el trăiește acolo unde există semnele degradării și ale stricăciunii (Rom. 8,20—23). Așa dar, în viața credinciosului întîlnim o experiență unică. El trăiește între împlinirea parțială și desăvîșirea Împărăției divine a dreptății. Apostolul Pavel descrie această situație prin folosirea următoarelor expresii:

Răscumpărare.

Efes. 1,7; Col. 1,14; Rom. 3,24.

Aici cuvîntul „răscumpărare” se referă la izbăvirea noastră prezentă, adică la iertarea păcatelor noastre prin singele lui Hristos.

Însă în textele din Efes. 4,30; 1,4; Rom. 8,23 termenul „răscumpărare” se referă la izbăvirea viitoare, adică a doua venire a Domnului Hristos.

Înfierea noastră.

Rom. 8,15; Gal. 4,5.

Aceste texte se referă la experiența prezentă a mintuirii noastre, cu care ocazie ne adresăm lui Dumnezeu, spunînd: „Ava!” adică „Tată!” de pe acum sîntem numiți „copiii ai lui Dumnezeu”. Rom. 8,16.

Însă în Romani 8,23 „înfierea” ne este oferită în dar la sfîrșitul timpului, pe care creștinii din veacul acesta îl așteaptă cu mare dor.

Ne prinde mirarea, cînd vedem, că Pavel amintește în același capitol, adică în Rom. 8 atît faptul că credincioșii se pot bucura chiar de pe acum de înfiere, fiind întăriți prin asigurarea Duhului Sfînt (vers 16), cît și despre faptul că creștinii **suspînă și așteaptă cu mult dor înfierea lor** (vers. 23).

Pavel poate să declare în același timp: Noi sîntem **chiar acum** mîntuiți (Efes. 1) și pe de altă parte încă **nu sîntem** mîntuiți (Efes. 4; Rom. 8,23). El poate să susțină acest lucru, fiindcă el recunoaște în același timp atît realitatea prezentă a primei venituri a lui Hristos, cît și realitatea viitoare a celei de a doua venituri.

Acesta este motivul pentru care Pavel poate să declare: „**Eu sînt mîntuit**” — referîndu-se la prima venire a Domnului Hristos — pentru că imediat după aceea să spună: „**Eu încă nu sînt mîntuit**” privind spre a doua venire a Domnului Hristos. Protestanții pun mare preț pe prima declarație a lui Pavel, în timp ce trec cu vederea peste realitatea judecării, amintită în Cartea Apocalipsei. Adventiștii de Ziua a Șaptea, pe de altă parte, sînt uneori înclinați să accentueze în mod unilateral a doua declarație a lui Pavel precum și judecata finală, și în urma acestui fapt mulți au pierdut bucuria mintuirii prezente.

Aici nu este vorba de un sau — sau, ci de un și — de asemenea, adică de tensiunea de neevitat, care există în plinătatea Evangheliei. Dacă am încerca să scoatem în evidență am binecuvântările care au decurs din prima venire a Domnului Hristos, fără ca să ținem seama de strânsa lor legătură cu ultima operă de desăvârșire cu prilejul celei de a doua veniri a lui Isus, aceasta ar putea avea ca rezultat, ca anumiți credincioși să cultive un sentiment fals de siguranță de sine, de laudă de sine și de diferite iluzii. Numai expunerea lui Pavel, care descrie realitatea planului divin de mântuire, împiedică orice iluzii evlavioase. Să ne ocupăm acum mai amănunțit de cele ce spune apostolul Pavel despre slava viitoare. În Romani 8,23 citim:

„Și nu numai ei, dar și noi care avem cele dintii roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierarea, adică răscumpărarea trupului nostru.”

De ce ar trebui creștinii să aștepte suspinând răscumpărarea lor, dacă au început de pe acum să trăiască în Hristos și să fie liberi de orice osîndire (Rom 8,1), bucurându-se prin credință de îndreptățirea prin Hristos (Rom 5,1)?

Ce anume din noi încă nu este răscumpărat? Textul din Rom. 8,23 ne oferă o explicație satisfăcătoare, fiind ni se spune, că noi așteptăm „răscumpărarea trupului nostru”. Pavel nu spune: „Răscumpărarea din trupul nostru”. Aceasta ar corespunde cu ideile idealismului grec, care face o distincție netă între trup și suflet.

Apostolul Pavel vede în ființa creată o entitate, care nu poate fi despărțită și pentru ea mântuirea nu este completă pînă cînd aceasta cît și creațiunea întregă nu va fi răscumpărată sub toate aspectele ei. Sufletul nu poate fi despărțit de trupul său. Sufletul și trupul sînt așa de legate împreună încît se influențează reciproc și neîntrerupt. Creștinii nu fac excepții în această privință. Însă niciodată inima sfințită a unui credincios nu va putea influența impulsurile firești și tendințele egoiste ale trupului în așa măsură, încît să obțină astfel un trup sînt și să nu mai aibă nevoie de răscumpărarea corpului făgăduită în Cuvîntul Sfînt.

Aici Pavel exercită prin înțelegerea lui o influență protectoare, prin care ne ferește de acel entuziasm uniliteral cu privire la răscumpărarea prezentă și referitor la sfințirea progresivă prin Duhul Sfînt. Prin expresia „Legea păcatului” din Rom. 7,8, Pavel se referă la **puterea** păcatului. Însă pentru Pavel biruința credinciosului asupra puterii păcatului nu este pe deplin identică cu înlăturarea existenței păcatului din trup.

Pavel nu amintește în special în Rom. 8,2 că Duhul lui Hristos l-ar

fi eliberat de păcat și de moarte, pentru că acesta nu ar mai corespunde în realitate cu experiența creștinului. În schimb însă declară: „Legea Duhului... m-a izbăvit de legea păcatului”. Aici cuvîntul „Legea păcatului” se referă la „puterea” sau „stăpînirea” păcatului.

Așadar, apostolul Pavel vrea să spună că stăpînirea păcatului în cel firesc poate fi înfrîntă de puterea atotbiruitoare a Duhului Sfînt al lui Hristos. În aceasta constă răscumpărarea prezentă, care face posibilă pentru fiecare credincios dezvoltarea unui caracter creștin desăvîrșit după modelul divin. Totuși este necesară și răscumpărarea viitoare cu ocazia celei de a doua veniri a Domnului Hristos. Atunci credinciosul va fi eliberat de existența „trupului păcatului” (Rom. 6,6) și anume prin schimbarea sau prin învierea trupului.

Pavel scoate în evidență realitatea acestui dualism, acestei dispute din viața creștinului, în diferite capitole din epistolele sale, și anume în: Rom. 8, în 2 Corinteni 5 și în 1 Corinteni 15.

În Romani 8 el constată, că participarea noastră la „Legea Duhului de viață în Hristos Isus” (vers. 2) însemnează că noi am primit „cele dintii roade ale Duhului” (vers. 23). Această expresie nu tăgăduiește prezența reală și activitatea plinătății Duhului în inima credincioșilor. Însă prin aceasta se recunoaște necesitatea lucrării de încheiere a Duhului Sfînt în vederea răscumpărării trupului.

Activitatea prezentă a Duhului care face „să moară faștele trupului” (vers. 13) reprezintă numai făgăduința răscumpărării definitive a trupului. Pavel repetă acest adevăr în 2 Cor. 5,1-5 unde amintește spre încheiere în vers. 5: „Cel ce ne-a făcut pentru aceasta (adică pentru un trup nemuritor) este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului”.

Pavel vorbește aici despre asigurarea prezentă a Duhului Sfînt din inima credinciosului, ca și cum aceasta ar fi prima arvună, prin care ne este garantată schimbarea viitoare a trupului nostru muritor într-un trup nemuritor.

Acest trup nemuritor se va asemăna cu trupul în care a înviat Hristos (Filip. 3,21). Aceasta însemnează că el va fi un trup proslăvit, în care s-au păstrat caracteristicile specifice ale personalității noastre individuale. Corpul prezent al credincioșilor mântuiți nu este potrivit pentru viața veacului viitor, pentru că el este trecător și nepurtător.

În pasajul magnific al învierii din 1 Cor. 15, apostolul Pavel ne descoperă o taină și anume că noul corp, care ne va fi dat, cînd va suna ultima trâmbiță, va fi nemuritor, proslăvit și plin de putere (1 Cor. 15,42,43). Apoi își încheie expunerea sa din 1 Cor. 15 cu declarația, plină de autoritate, că

„moartea a fost înghițită de biruință” și anume într-o clipă la cea din urmă trâmbiță (vers. 54-56), atunci cînd trupul nostru firesc va fi schimbat într-un trup dumnezeiesc (vers. 44). El explică această declarație în vers. 56: „Boldul morții este păcatul și puterea păcatului este Legea.”

Pentru starea noastră de acum, apostolul Pavel declară: „Carnea și singele nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu”. Ființa căzută nu posedă încă substanța cerească și nici nu poartă „chipul Celui cereesc”. (vers. 49). Deși a primit în inima lui plinătatea Duhului Sfînt, totuși credinciosul poartă încă în sine boldul morții, adică în el mai există „păcat”.

Folosind acest termen „păcat” Pavel nu se referă la nedesăvîrșirea caracterului, sau la vreun obicei păcătos, ci aici el se gîndește la firea păcătoasă care este născută în păcat.

Desăvîrșirea caracterului creștin, biruința deplină asupra trupului obiceiurilor păcătoase sau patimilor firești nu va putea distruge rădăcina sau boldul păcatului. Pavel declară mai departe: „Puterea păcatului este Legea” (vers. 56) cu alte cuvinte: pînă în ziua proslăvirii finale, credincioșii trebuie să recunoască Legea lui Dumnezeu ca fiind norma morală a dreptății lui Dumnezeu.

Experiența profetului Ilie

Ce se va întîmpla oare cu cei care trăiesc în preajma revenirii lui Hristos, cu biserica rămășiței? Același lucru de fapt care s-a întîmplat și cu profetul Ilie. Acesta a primit misiunea, să cheme pe poporul lui Dumnezeu la o predare deplină și la o închinare adevărată. El și-a îndeplinit în mod credincios însărcinarea sa, chiar dacă a rămas singur, însă a fi singur cu Dumnezeu, însemnează a avea majoritatea.

Tot așa trebuie ca și artăzi solia lui Ilie să fie vestită tuturor. Prin faptul, că am primit întreita solie îngerească sîntem chemați să transformăm ființa noastră, familia, lumea, Biserica în muntele Carmel. Păcătosul trebuie să stea în fața alegerii: închinăți-vă adevăratului Dumnezeu, Creatorul și Mîntuitorul, sau: închinăți-vă lui Baal, fiarei și chipului ei. Și așa după cum Ilie a trecut printr-o eriză, plină de frică și descurajare, tot așa va trece și rămășița prin „strîmtoarea lui Iacob”.

Însă tocmai atunci, cînd profetul Ilie a fost cuprins de deznădejde în disperarea lui dorindu-și moartea, Dumnezeu l-a încurajat dîndu-i cea mai mare făgăduință pe care o poate primi un muritor, și anume promisiunea că va fi schimbat în mărire și slavă cerească, Dumnezeu a trimis un car de foc și niște

cai de foc și „Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt”. (2 Regi 2,11).

Dumnezeu oferă și astăzi copiilor Săi aceeași speranță de proslăvire. Credem noi acest lucru? Merită să trăim pentru acest scop, să depunem eforturi pentru această țintă și să biruim? Ce sentimente vom încerca atunci când ne vom întâlni cu iubitul nostru Domn și Mântuitor în Împărăția slavei Sale? Când noi vom privi în ochii Lui și El în ochii noștri? „Cum ne va fi când auzind chemarea: „Voi binecuvîntaților, veniți!” De bucurie abia ținind suflarea, luăm loc la dreapta Lui ca mîntuîți! Când vom vedea ochii ce lăcrimară; Plîngînd amar, și plînsul tuturor; Și-acele rîni din care se vărsară mulțimi de stropi de sînge salvator!” Ce moment înălțător, ce bucurie minunată ne va cuprinde când Domnul Hristos ne va spune: „Bun venit în cetatea lui Dumnezeu!”

„Cînd mîntuitorilor li se va spune astfel un bun venit în cetatea lui Dumnezeu, va răsuna în văzduh un puternic strigăt de bucurie și de adorare. Cei doi Adami urmează să se întâlnească acum. Fiul lui Dumnezeu stă cu brațele deschise, ca să primească pe tatăl neamului nostru — pe acela pe care l-a creat cu mîna Sa, dar care a păcătuit împotriva Creatorului său și pentru al cărui păcat semnele răstîgnirii se văd pe corpul Mîntuitorului. Cînd Adam vede urmele erudelor piroane, el nu cade la sînul Domnului, ci în umilință se aruncă la picioarele Sale, strîgînd: „Vrednic, vrednic este Mielul, care a fost junghiat!” Cu gingașă iubire Mîntuitorul îl ridică și îl invită să privească încă odată asupra căminului său din Eden de care a fost atîta timp despărțit.”

„Mîntuitorul îl duce la pomul vieții, ia din pom un rod minunat și îi dă să mănînce. Adam se uită în jur și vede o mare mulțime din familia sa mîntuîți stînd acum în Paradisul lui Dumnezeu. Atunci el aruncă strălucitoarea sa coroană la picioarele Domnului și, căzînd la pieptul său, îmbrățișează pe Mîntuitorul. El ia apoi harpa Sa de aur și bolțile cerului răsună de cîntarea triumfală: „Vrednic, vrednic vrednic este Mielul, care a fost junghiat și care trăiește în veci!” Întreaga familie a lui Adam se alătură Lui în cîntare și aruncîndu-și coroanele la picioarele Mîntuitorului, se pleacă înaintea Lui în adorare...

La această fericită reuniune sînt martori acum îngerii, care au plîns la căderea lui Adam, și s-au bucurat apoi cînd Domnul Isus după înviere, S-a înălțat la cer, asigurînd deschiderea mormintelor tuturor aceluia care vor crede în Numele Său. Acum ei văd lucrarea mîntuirii terminată și unesc vocile lor în cîntarea generală de preamărîre.” (T.V. 385. 386).

PUTEREA RUGĂCIUNII

„Mare putere are rugăciunea fierbîntă, a celui neprihănit”. (Iac. 5, 16).

Insuși acest titlu ne sugerează că nu este vorba de o problemă de mică importanță a vieții de credință. Substantivul „putere”, este un cuvînt mult cuprinzător în înțelesul lui. Faptul de „a putea” ne duce cu gîndul la capacitate, însușire, posibilitate fizică, morală, intelectuală, de a acționa, de a realiza ceva; putință, forță tărie, puternicie. Se mai poate desigur înțelege prin putere: intensitate, eficiență, tărie, valoare, potențial.

Toate aceste înțelesuri, fiecare puțin da naștere la un bogat conținut de idei, ne dovedesc marea însemnătate a subiectului, pe de o parte, dar și dificultatea tratării lui, pe de altă parte.

Fără însă a lua prea mult în considerație partea dificilă a lui, să încercăm o pătrundere în așa zisa taină a „puterii rugăciunii”, fără pretenția de epuizare sau determinare, ci doar cu titlul de studiu spre aprofundare și completare, cu recomandarea de a continua meditația prezentă, în scopul de a-i descoperi ascunsele frumuseși și adîncimi spirituale precum și aplicațiile practice în viața noastră de credință.

Rugăciunea — o putere

Dacă vorbim de puterea rugăciunii, putem spune deci că rugăciunea este o putere. Poate că unii au impresia despre rugăciune că este doar o cugetare la modul superlativ, alții că ar fi o gîndire filozofică, în timp ce alții o consideră doar ca un strigăt, o vorbire de unul singur. În mod firesc privind și apreciînd lucrurile, toți aceștia s-ar părea că au dreptate. Noi însă, ca oameni ai credinței care ne-am obișnuit a privi și aprecia totul din punct de vedere scripturistic, adică așa cum apreciază Dumnezeu prin Cuvîntul Său, ne dăm seama că în privința aceasta, un rol extrem de important îl are și credința.

Rugăciunea este deci capabilă, cu posibilități de acționare și de a realiza ceva, un potențial, o forță, o tărie, o putere, o valoare, o eficiență. Aceasta desigur fără s-o personalizăm cumva, ci subînțelegînd-o în viața practică a celui ce o practică cu credință și prin ajutorul Duhului Sfînt, care ne ajută și El „cu suspine negrăite în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm” (Rom. 8,26).

„Mare putere are rugăciunea fierbîntă a celui neprihănit”, spune apostolul Iacob, referindu-se la eliberarea de sub apăsarea păcatului și la vindecarea suferințelor fizice. „Rugăciunea, dacă este înălțată cum se cuvine, este o mare putere spre bine. Ea este unul din mijloacele folosite de Dumnezeu pentru a îndrepta copiii Săi prețioasele comori ale adevărului” (6 T 382).

„Dacă cei iubiți ai lui Dumnezeu ar striga către El mai mult în mulțumire și laudă, ar avea mult mai multă putere în rugăciune.” (2. T. 476) „Rugăciunea este puterea creștinului” (1. T. 504).

În înțelesul doctrinei noastre așa dar, rugăciunea înseamnă o putere — o putere deosebită. În primul rînd, ea este puterea care ne aduce pe genunchi în fața lui Dumnezeu, apoi puterea de a-L adora și a ne închina înaintea Lui, puterea de a-I spune păsurile și dorințele noastre, puterea de a dobîndi harul și binecuvîntările Sale, puterea care face posibilă înfăptuirea făgăduinței iertării, puterea care facilitează revărsarea vieții divine în viața noastră, inspirația, descoperirea lucrurilor cerești.

Puterea ce are posibilități nebănuite de acțiune și realizare în viața de credință, acea putere ascendentă care îți urcă sufletul în fața tronului de har sau aceea care îți aduce prezența neconținută a Domnului Hristos. Puterea care prin intermediul credinței nestrămutate, ne păstrează în comuniune tainică cu Cerul, ne face să auzim șoapta Celui Nevăzut, ne conduce în cămăruță, ne întărește pașii pe cărările vieții.

Puterea lui Dumnezeu nu se va putea revărsa niciodată în viața noastră atîta timp cît rugăciunea nu va constitui o putere pentru noi. Și cîtă nevoie avem de puterea divină! De fapt, secretul schimbării inimii și vieții, taina interiorizării și locuirii Domnului Hristos în noi nu poate avea loc decît prin puterea lui Dumnezeu obținută pe această cale.

Este foarte util să analizăm în această ordine de idei niște exemplificări biblice cu ajutorul cărora să facem o aprofundare mai temeinică a puterii rugăciunii creștinului.

Istoria primei cărți a Bibliei ne relatează printre altele și viața plină de evenimente a lui Iacob, fiul lui Isac. Greșeala săvârșită față de tatăl său și înșelarea fratelui său Esau, l-au dus în situații nedorite până a-și risca chiar viața. Dar Dumnezeu nu l-a părăsit și nici înfăptuirea făgăduințelor divine, ca rezultat al binecuvântării primite din partea tatălui său, nu i-au lipsit. Păcatul săvârșit, însă, îi chinuia nespus inima. Era tulburat și îngrozit. Ajuns la piriul Iacob părea că paharul vieții sale s-a umplut. „Se hotără să petreacă noaptea în rugăciune și dorea să fie singur cu Dumnezeu. Numai El putea să îmblinzească inima lui Esau... Singur și fără de vreun sprijin omenesc, Iacob se plecă la pământ cuprins de o adâncă întristare... Ceea ce era mai chinător pentru el, era gândul că numai păcatul său a fost factorul care a adus această mare primejdie peste o mulțime de nevinovați. Cu lacrimi și strigăte insistente, el se ruga înaintea lui Dumnezeu. Deodată, o mină grea căzu asupra lui... Dar în strimtoarea sa grozavă, Iacob își aminti de făgăduințele lui Dumnezeu și din toată inima se rugă pentru harul Său... Plin de căință și zdrobotit, se prinse de inger plîngînd, rugîndu-se de el și cerîndu-i binecuvîntarea. El dorea să aibă asigurarea că păcatul său este iertat... Iacob a luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și a biruit. Prin umilință, căință și predare de sine, acest muritor păcătos și pribeag, birui în fața Maiestății Cerului. Cu miinile tremurînde se prinse de făgăduințele lui Dumnezeu iar inima iubirii nemărginite nu putu refuza cererea unui păcătos pocăit“ (P. P. 122)

Rugăciunea lui Iacob, izvorită din adîncul inimii sale plină de strîngere sufletești, această implorare cu posibilități nebănuite de acțiune, această tărie sau valoare, aduse mari schimbări în viața sa. Începînd cu numele său care nu avea deloc o însemnătate plăcută și care a fost schimbat în „cel ce luptă cu Dumnezeu“, el a obținut o binecuvîntare specială. Mai presus de toate însă — miracol de necrezut — dușmănia și planurile de moarte ale lui Esau s-au transformat subit în lacrimi. „Esau a alergat înaintea lui, l-a îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz și l-a sărutat. Apoi au plîns“ (Gen. 33,4).

Totală, dar și semnificativă schimbare! Fiecare dintre noi avem nevoie de experiențe profunde cu Dumnezeu în urma cărora cursul vieții noastre învechite să fie schimbat și înnoit prin puterea lui Dumnezeu. Acesta este chiar imperativul absolut al vieții noastre, fără a cărui înfăptuire mintuirea sufletului este de-a dreptul imposibilă.

„Iacob a reușit pentru că era prevăzător și hotărît. Experiența sa dovedește puterea rugăciunii stăruitoare. Aceia care nu sînt dispuși să se lepede de sine, să se lupte

cu Dumnezeu în rugăciune stăruitoare pentru a obține binecuvîntările Sale, nu le vor mai putea obține niciodată“ (T. V. 621).

Viața de rugăciune a lui Daniel

Raportul sacru ne vorbește despre Daniel, un alt bărbat al credinței și despre viața sa de rugăciune. Chiar de la început citim despre el că „s-a hotărît“ în inima sa de partea lui Dumnezeu. Ca rezultat al hotărîrii luate, întreaga sa viață a fost trăită alături de Dumnezeu, lingă care a făcut alese și valoroase experiențe, deși n-a fost deloc scutit de încercări și suferințe. Puterea rugăciunilor sale pe care le-a înălțat la tronul harului, a fost magnifică. Dacă punctăm doar cîteva ocazii ne vom convinge.

Explicația visului împăratului Nebucadnețar pe care i-a dat-o Dumnezeu, pe lingă faptul că a salvat de la moarte o serie de supuși, a făcut cunoscută împăratului hotărîrea Celui Prea Înalt cu privire la el. Apoi, tilcuirea scrierii care a

apărut pe peretele camerei de ospăț a lui Belșațar, cînd Dumnezeu a „numărat, cîntărit și împărțit“ viața și domnia aceluia împărat. De asemeni, grăitoare este și aruncarea lui Daniel în groapa cu lei din care a scăpat nevătămat. Dar în capitolul nouă al cărții lui Daniel ne este relatată o rugăciune deosebită. Anii captivității babiloniene se apropiau de sfîrșit. Dumnezeu descoperise deja lui Daniel lucrurile viitoare. El însă era foarte tulburat. „Eu, Daniel, am stat leșinat și bolnav mai multe zile... Am văzut din cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărîmăturile Ierusalimului... Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri... M-am rugat Domnului Dumnezeului meu și l-am făcut următoarea mărturisire: 'Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșat... noi am păcătuit, am săvîrșit neleguire, am fost răi și îndărătnici,

ne-am abătut de la poruncile și o-rinduirile Tale... (Dan. 9,2—5) „Pe cînd încă vorbeam în rugăciunea mea, ne relatează însuși Daniel, a venit repede în zbor, omul Gabriel, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie... El mi-a zis: Daniele, am venit acum să-ți lumineze mintea“ (Dan. 9,21—22).

Pentru ca rugăciunea sa să aibă putere, constatăm că Daniel dincolo de argumentele prezentate lui Dumnezeu și de mărturisirile făcute dovedește un spirit deosebit. Făcînd corp comun cu aceia care păcătuiseră, imploră iertarea și curățirea de păcat și cere să strălucească din nou fața Sa peste sfîntul Locaș pustiit.

„Cerul se pleca adînc“, ne destăinuie Sp. Profetic, „pentru a asculta cererea fierbinte a profetului. Încă înainte de a sfîrși rugăciunea lui pentru iertare și refacere, puternicul Gabriel i s-a arătat din nou“ (P. R. cap. 45).

Puterea incontestabilă a rugăciunii lui Daniel a fost aceea care a determinat ca „omul Gabriel“ să fie trimis și să coboare imediat ca să-i lumineze mintea. Și tot această putere a fost aceea care a făcut ca el să declare lui Daniel: 'Nu te teme de nimic, căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintîi zi cînd ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smeresti înaintea Dumnezeului tău și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!“ (Dan. 10,11—12).

Cît este de reală puterea rugăciunii și cît de mult cuprinzătoare în rezultatele ei! Lui Daniel i s-au tilcuit cu ocazia aceea cele mai importante profeții ale Bibliei. Și cînd ne gîndim că toate acestea au fost ca o consecință firească a unei vieți de rugăciune plină de putere! Oare puterea rugăciunii s-a diminuat odată cu trecerea veacurilor? Oare necredința și păcatul i-au anihilat tăria? Răspunsul este desigur negativ, deoarece Dumnezeu nu S-a schimbat cu nimic, căci la El „nu este schimbare nici umbră de mutare!“

„În orice împrejurare, în orice stare, sufletul apăsător de durere și grijă sau asaltat amar de ispită, poate afla asigurare, sprijin și mîngiere în iubirea și puterea ce nu lipsește niciodată, a lui Dumnezeu care-Și ține legămîntul!“ (P. R. cap. 52)

Șirul experiențelor făcute de bărbatul lui Dumnezeu în ce privește puterea rugăciunii este foarte lung, iar raportul lor pe paginile Sfintelor Scripturi este de-a dreptul impresionant. Studiul lor ar fi nu numai interesant dar și plin de foloase spirituale; ar fi extrem de inspirator. Să nu pierdem din vedere următoarele gînduri inspirate: „Nu trebuie niciodată să ne temem că Domnul ar neglija rugăciunile copiilor Săi. Primejdia cea mai mare constă însă în faptul ca nu cumva în timpul ispitei și cercării, noi să ne descurajăm și să încetăm de a ne mai ruga... Toți care sînt întristați și apăsați de păcat, să strige

către Dumnezeu. Nimeni n-a fost respins din cei veniți la El cu o inimă zdrobită. Nici o rugăciune sinceră nu se pierde. Deși se află în mijlocul osanalelor înălțate de corurile cerești, Dumnezeu aude strigătele celei mai slabe ființe păcătoase. Cuvintele noastre ajung la tronul Stăpînului Universului. Ele pot fi neauzite de vreo ureche de pe pămînt însă ele nu pier... Noi vorbim lui Dumnezeu și rugăciunea noastră este auzită" (PD. 159).

Iată doar pe scurt importanța unei teme de mare însemnătate. Studiul de față este un început, este de fapt mai mult o sesizare a problemei, o cugetare care își va ajunge scopul numai atunci cînd va putea naște alte cugetări și alte studii. Și fără să pară supărător, trebuie să subliniem încă odată că **PUTEREA RUGĂCIUNII** nu este numai un gând mult cuprinzător în înțelesurile lui, ci infinit mai mult, în posibilitățile împlinirii lui și ale înfăptuirilor lui în viața noastră aiațuri de Dumnezeu.

Cocconea Octavian
secretar de redacție

epistola către evrei

(urmare din pag. 14-a)

fel o lucrare de curățire, o curățire ce are de-a face cu păcatele păcătoșilor pocăiți.

Totuși, Domnul Hristos înfăptuiește și o lucrare specială de curățire a Sanctuarului ceresc care corespunde sacrificiilor ce se îndeplineau de către marele preot din Sanctuarul pămîntesc în marea zi a Ispășirii (Lev. 16). Cu privire la această lucrare specială a Domnului Hristos, profetul Daniel spune: „Pînă vîr trece două mii trei sute de seri și dimineți... apoi Sfîntul Locaș va fi curățit — katarizo — (Dan. 8, 14). Aplicîndu-se principiul profetic zi — an acestei perioade de timp, vom ajunge la anul 1844 (Dan. 8, 14). La data aceasta (1844) templul de pe pămînt, un chip al lucrurilor din ceruri, dispăruse de foarte multă vreme. Nu mai era, deci nu i se mai putea face o lucrare de curățire. Concluzia ce se impune de aici este că referința din Dan. 8,14, trebuie să se aplice Sanctuarului din ceruri, noului legămînt, al „adevărului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul“ (Apoz. 8, 2).

Exegeț

În Matei 5,14—16, Mintuitorul se referă la o anumită calitate a creștinului care trebuie să-l caracterizeze. Fiecare viață este un exemplu pozitiv sau negativ. Orice faptă, gest sau atitudine răspîndește fie lumină, fie întuneric.

Domnul Hristos este Lumina lumii (Ioan 8,12). El este izvorul luminii și al vieții (Ioan 1,4—5). Dar, asemenea lumii care reflectă lumina soarelui, fiecare creștin prin faptele lui izvorite din credință, reflectă lumina care se revărsă din viața și faptele lui Isus Hristos. În acest fel poate deveni el însuși, „lumina lumii“.

Care anume fapte răspîndesc lumina?

Domnul Isus s-a referit la „faptele bune“. Să precizăm termenul prin însăși ilustrația cuprinsă în citat.

„Oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc...“ Aici în textul original se folosește termenul „hó lúchnos“, care poate fi tradus cu sinonimele: lampă, luminare, candelă. Hagiograful (scriitorul sacru) subînțelege un mijloc de luminare care se consumă în timpul producerii luminii. Faptele bune ale creștinului sînt determinate de această autoconsumare. În concepția autorului sacru, orice faptă care are la bază abnegația, tăgăduirea de sine, sau spiritul de jertfă, orice faptă care te consumă, care îți cere un sacrificiu în folosul altora, este considerată ca o „faptă bună“ care răspîndește lumină în jurul tău. Celelalte fapte care izvorăsc din egoism, autoafășare sau din interes, răspîndesc întunericul.

Biblia este plină de exemple pozitive. Tabita, Aquila și Priscila, Aristarh și alții luminează prin abnegația lor chiar și de la distanța de aproape 20 de secole!

Și istoria de mai tîrziu a misionarismului este plină de fapte lumina-toare, a căror viață de tăgăduire de sine demonstrează că harul lui Dumnezeu are aceeași putere de transformare a caracterului și astăzi, ca și în zilele apostolilor.

Un astfel de exemplu a fost și medicul-misionar, Dr. Albert Schweitzer, a cărui viață pilduitoare ne este prezentată și în cartea „DIMENSIONS IN SALVATION“, editată de Review and Herald, în anul 1963, lucrare în care ne este prezentat ca „un exemplu contemporan de conducerea divină“ (pag. 209).

Se știe că Dr. A. Schweitzer nu a fost adventist. Totuși, de ce poate fi stimat și apreciat acest medic-misionar luteran? Ce se poate învăța de la acest modest dar ilustru bărbat de sacrificiu? Să enumerăm doar numai cîteva din motivele pentru care acest bărbat merită respect, apreciere și recunoștință.

1. Pildă de adevărat misionarism

El a știut cum să iubească OMUL, iar nu SUBIECTUL unei acțiuni de prezeltitism.

Doctorul
Albert Schweitzer

PILDA DE SACRIFICIU ȘI VIEȚUIRE CREȘTINĂ

Doctorul Schweitzer se ocupa de fiecare suflet care i se adresa lui indiferent că împărțea sau nu convingerile lui. Nu făcea deosebire între cei care îl ascultau și-i împărțeau convingerile și între cei ce refuzau să-l asculte. Nu a impus bolnavilor să participe la predicile lui zilnice și nici nu favoriza pe cei care veneau regulat la aceste servicii de cult. El prețuia OMUL ca operă a lui Dumnezeu. Iată valoarea și măreția creștină a faptei lui!

2. Pildă de modică creștină

Poate că nu ar fi greșit să afirmăm că el a fost cel mai modest om al secolului. Nu urmarea gloria, publicitatea, succesul iestîn. Primea pentru spitalul său orice ajutor oferit în spiritul evangheliei „ca stînga să nu știe ce face dreapta“... Dar refuza orice ajutor care urmarea reclama, autoafășarea, sau vreun interes propriu.

„I-am scris Doctorului Schweitzer cu ocazia împlinirii vîrstei de 90 ani și l-am rugat să-mi indice vreun titlu considerat de el mai reprezentativ din lucrările sale, pe care l-ar considera potrivit să fie tradus pentru noi. După aproximativ trei luni mi-a sosit din Africa răspunsul său modest și chiar... timid:

„Eu nu-mi amintesc să fi scris vreo lucrare reprezentativă. Nu cunosc în ce fel sînt apreciate lucrările mele la dvs. pentru că nu am timp să mă ocup de aceasta. Scrieți-i bunului meu prieten, Dr. Radim Kalfus... și el vă va oferi generos ajutorul pe care îl sperați de la mine. Sugați prietenilor de acolo că principiul respectului față de viață le-ar putea da un scop înalt în această viață umbră de răutate, egoism și suferință“...

Modestia și simplitatea care se degajă din oricare atitudine a acestui om este de necrezut. A purtat

60 de ani o redingotă neagră pentru ocazii festive, refuzând categoric să-și facă un costum nou. A călătorit totdeauna în compartiment de clasa a 3-a și și-a dus singur bagajele. Din ciștigurile pe care le realiza prin scrierile, concertele sau înregistrările de orgă ar fi putut să agonisească o avere fabuloasă. El a refuzat intenționat să se îmbogățească, folosind și ultimul bănuț pentru alinarea suferințelor celor care trăiau în mizerie și în cea mai neagră sărăcie.

3. Pildă de aleasă viețuire creștină

Cea mai cronică boală a creștinismului și a epocii noastre este, că se vorbește mult și se face puțin. Este și afecțiunea specifică a Bisericii Laodiceea.

Adresindu-mă doctorului Radim Kalfus, am primit o frumoasă scrisoare care îl caracteriza astfel pe Doctorul Alb din Lambaréne:

„Merită ca Albert Schweitzer să fie dat ca pildă vie tuturor. Vă asigur că îl cunosc temeinic, deoarece am făcut cu el 18 ani în Africa sub același acoperămint. Pot să afirm că el aparține acelor foarte puțini oameni, care au trăit așa cum au vorbit!”

Se poate aduce oare vreun elogiu mai frumos unui asemenea bărbat? Cit de nobilă ar deveni viața noastră dacă ne-am propune să trăim cu toții așa cum vorbim, sau cum așteptăm să trăiască alții!

4. Pildă de principialitate etică

Principiul lui A. Schweitzer a fost respectul față de viață căruia și-a dedicat întreaga sa activitate. Acest respect față de viață implică respectul față de Om și față de toate valorile sale, indiferent de rasă, naționalitate, limbă sau credință religioasă. Pentru unii omul nu are valoare, decît dacă le împărtășește ideile. Nu vrem să recunoaștem că adesea în lumea înconjurătoare se mai află valori spirituale și etice de la care noi avem și trebuie să învățăm.

Poziția Bisericii Adventiste în această privință este clar formulată în rîndurile următoare:

„În timp ce credem că Apoc. 12,17 se referă la noi, ca fiind aceia care țin poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, această afirmație nu este generată de un spirit de închipuire... În ciuda acestei interpretări particulare a Scriiturilor, nu ne gândim nicidecum că am fi singurii creștini adevărați din lume... Considerăm că majoritatea copiilor lui Dumnezeu sînt răspîndiți în toată lumea”. (Questions on Doctrine, XX).

Ceea ce produce însă la noi cugețe sau atitudini străni și străine de crezul nostru, nu este decît spiritul de autoîndreptățire laodiceean care ne conduce să credem că numai ceea ce aparține de noi este curat și sfînt, iar tot ceea ce nu ne aparține, este fără valoare. O ungere a ochilor noștri cu alifia divină ne-ar reda o vedere normală,

ne-ar înzebra cu un simț al realității și ne-ar împrumuta o vedere autocritică în măsură să respecte adevăratul raport de valori din lume.

Serva Domnului scrie: „Domnul nu lucrează acum ca să scoată multe suflete la adevăr, din pricina acelor credincioși care n-au fost pocăiți vreodată și a celor care deși au fost odată convertiți, au decăzut. Ce influență ar avea acești membri nesfințiți asupra celor convertiți de curînd?” (4T/341).

Avem nevoie cu toții de o re-deșteptare a adevăratei temeri de Dumnezeu și de o pocăință temeinică. Această pocăință va genera o gândire divină care să schimbe radical atitudinea față de semenii noștri. Abia atunci se va realiza miracolul prevăzut de Serva Domnului:

„Dacă noi vom umili inimile noastre înaintea lui Dumnezeu, și vom fi amabili, curtenitori, delicați și miloși, vor fi o sută de suflete acolo unde acum nu este decît unul” (9T.189).

Facă Domnul să ne lăsăm transformați și să trăim astfel ca El să poată lucra pentru noi și prin noi mîntuirea și desăvîrșirea vieții noastre, fiind convinși că harul lui Dumnezeu face posibil și astăzi trăirea unei vieți creștine, și că Domnul prin exemple luminoase ne invită la consacrare și la jertfire de sine, ca să devenim lumina lumii în folosul fericirii atît vremelnice cit și veșnice al semenilor noștri.

Pastor,

VILHELM MOLDOVAN

S F Î R Ș I T D E C A L E

Zi de zi, pe răbojul acestei rubrici se adaugă mereu nume după nume de frați și surori din marea familie adventă nume scumpe nouă și mărgăritare prețioase în ochii lui Dumnezeu. Credința tare ca stîncă, pînă la sfîrșit, a tuturor acestora adeverește neconținut supra realitate a Cuvîntului Scriiturii care spune: „Ferice sînt morții care mor în Domnul”. Spicuim și cu această ocazie doar două nume sosite la Redacție:

Sora Deac Persida, membră a comunității Macea, mama fratelui Deac Gligor, președintele Conferinței Sibiu, și-a încheiat drumul alergării sale creștine, în vîrstă de 82 de ani, obosită dar nu și înfrîntă de cale lungă. Fiecă a primilor adventiști din comuna Covăsinț, căsătorită cu fr. Deac Ștefan, și el fiu al primilor adventiști din comuna Macea, a avut bucuria să crească în credință pe cei trei copii ai lor. Ca mamă iubitoare și ca slujbașă în comunitate a lăsat o pildă demnă de credincioșie, devotament și slujire creștină, care i-a atras respectul și aprecierea unanimă a celor ce au cunoscut-o. Plină de speranță și bucurie creștină a fost iubită de întreaga Comunitate pentru caracterul și purtarea ei ireproșabilă. Speranța mîntuirii i-a fost arzătoare pînă în ultima clipă. Cuvîntul mîngîietor al Scriiturii a fost rostit de pastori: Gh. Indricău, directorul Casei de Pensii și profesor la Seminarul Teologic, A. Moldovan, Al. Constantinescu și Gh. Rusu, din partea Conferinței Sibiu;

G. Mocanu, St. Faur, P. Secui, D. Jigău și I. Ban, pastori în Conferința Sibiu.

Sora Voinea Elena, membră a comunității Tirgoviște, a fost depusă și dînsa în patul său de pulbere la data de 16 decembrie 1978 avînd frumoasa vîrstă de 83 de ani. Se căsătorește cu pastorul Voinea Nicolae, în anul 1923, căruia i-a fost un foarte bun ajutor în activitatea sa, lucrînd împreună în localitățile Focșani, București, Iași, Botoșani, Giurgiu și Tirgoviște. Ne-a lăsat o frumoasă pildă de slujire în Biserică, unde a activat fără preget în toate ramurile comunității. A fost o femeie care s-a distins în mod deosebit prin seriozitate și devotament, prin dragoste vie pentru Dumnezeu și lucrarea Sa. Și-a iubit nespus familia și pe cei șase băieți ai ei, dovedindu-și neconținut speranța și bucuria creștină în toate amănuntele vieții. Plecarea ei din mijlocul nostru a lăsat un adevărat loc gol, deoarece chiar la această vîrstă înaintată era sprijin spiritual pentru toți aceia care o vizitau. Speranța i-a fost vie pînă la sfîrșit, cînd conștientă pînă în ultimele clipe și-a încredințat viața în mîna celui ce i-a dat-o. Cuvintele pline de mîngiere ale făgăduirțelor sfînte au fost rostite de frații D. Popa, M. T. Pirvan — din partea Uniunii și de pastorul pensionar Ciovică Gh.

„Fericiiți și sfînti sînt cei care au parte de înția învierii!” (Apoc. 20.6)

REDACTIA

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

Apocalipsa 1,10: (Continuare) „În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înăpoia mea un glas puternic ca sunetul unei trâmbițe”.

Duminică — paștelui. Unii susțin că „ziua Domnului” din Apoc. 1,10 trebuie înțeleasă ca simbolizând annuala Duminică a Paștelui mai degrabă decât duminică săptămânală. Să urmărim câteva argumente ale acestei susțineri.

C. W. Dugwore într-un studiu recent, susține că „Ziua Domnului”, așa cum este ea folosită în literatura Bisericii primare, denotă mai degrabă Duminică-Paştelui decât duminică ciclului săptămânal. El arată că „sînt puține dovezi în Noul Testament și în literatura vremurilor sub-apostolice cum că duminică ar fi fost cea mai importantă zi a săptămînii creștine”. Chiar mai mult, unele aluzii la „ziua Domnului”, așa cum le găsim în „Didahiile” (14,1) și Constituțiile Apostolice (7,30) pot fi luate ca referindu-se mai degrabă la Duminică Paștelui. Aplicarea termenului „Ziua Domnului” la prima zi a săptămînii ar reprezenta, așa cum a declarat și A. Strabel, „o dezvoltare secundară ulterioară, după ce duminică a devenit o zi obișnuită de închinare printre creștini, cînd s-a ajuns să fie considerată ca o comemorare săptămînială a învierii”.

Această teză a unei aplicări timpurii a numelui „ziua Domnului”, zilei de paști, are o oarecare rațiune. Mai tîrziu vom arăta, folosind diferite scuze și raționamente că închinarea în ziua duminicii, cel puțin în mod aparent, s-a dezvoltat în legătură cu festivitățile din Duminică-Paştelui, datorită unor cauze similare. Trebuie totuși observat că o astfel de concluzie cu greu poate fi susținută (apărată) cu Didahiile (14,1) lucrarea este diferit datată între anii 60 și 160. În care adjectivul „a Domnului” (*kūriaké*) se referă nu la timp, ci la modul celebrării Cinei Domnului. Chiar dacă am admite că se referă la timp, mențiunea cu privire la mîrturisirea păcatelor (14,1), a împăcării între frați (14,2) și apelul prin profetul Maleahi (1,1), a aduce „în orice loc și în orice timp o jertfă curată”, (14,3) cu greu poate să facă referire la o sîrbătoare anuală.

În constituțiile Apostolice (7,30,1) care reproduc pe larg Didahiile, se găsește declarația: „În ziua învierii Domnului, adică Ziua Domnului, adunați-vă cu toții laolaltă”. C. W.

Dugwore interpretează această „ziua Domnului” ca desemnînd „Duminică-Paştelui”, care era încă cunoscută creștinilor din cel de al treilea pîtrar al secolului al patrulea din Siria ca *nē kūriaké* (a Domnului). Și el conchide — „De ce ne-am indoi că expresia — *en te kūriaké hemera* — (în ziua Domnului), (Apoc. 1,10), a văzătorului iudeo-creștin scriind chiar înainte încheierii primului secol, se referă în egală măsură la Duminică Paștelui?” Slăbiciunea acestei concluzii este aceea că ea se bazează pe falsă presupunere că „Ziua Domnului” din pasajul citat din Constituțiile Apostolice se referă în mod exclusiv la Duminică Paștelui. Aceasta cu greu se poate dovedi din context pe cînd sfatul de a se aduna laolaltă spre a oferi în orice loc o jertfă curată, face în mod clar aluzie la împlinirile din duminică ciclului săptămânal. Totuși, într-un capitol mai de la început, Duminică-Paştelui este denumită „Ziua Domnului” (15,8), dar aceasta numai pentru a arăta că aceeași expresie a fost folosită pentru a denumi ambele festivități.

Același autor (C. W. Dugwore) crede că o dovadă în plus care să demonstreze faptul că Duminică-Paştelui are „preponderență asupra Duminicii se află și în faptul că catehumiile erau în mod normal botezate și luau prima lor comuniune la Paște. Mai mult chiar, Homiliile Pascale ale lui Melito, acolo unde apar sînt menționate nu numai pentru sacrificiu, ci și în legătură cu învierea Domnului Hristos, și după autorul citat, arată că „comemorarea creștină primitivă a crucii și a învierii, era o sîrbătoare anuală și nu una săptămînială”. Dar un asemenea raționament este fals. A spune că predica lui Melito arată că sîrbătorirea învierii era „un eveniment anual și nu unul săptămînial” înseamnă a da greș dacă recunoaștem că documentul nu se ocupă deloc cu sîrbătorirea duminicii ciclului săptămânal, deoarece nu este decît o simplă Homilie Pascală. Adesea, așa cum am arătat mai sus, punctul central al predicii este reamintirea suferințelor și morții Domnului Isus, învierea fiind menționată numai în mod incidental în epilog.

J. van Goudocves folosește dovezi interne ale cărții Apocalipsei pentru a interpreta cap. 1,10. ca referindu-se la Paște. El se referă

în mod deosebit la scena secerișului descrisă în capitolul 14,14 și argumentează cum că, deoarece în Palestina secerișul începe la 16 Nisan, atunci Apoc. 1,10 poate fi o referire la Ziua Paștelui. A determina o datare pe baza simbolismului agricol este hazardant deoarece așa cum în mod competent s-a observat de către W. Rudolf, în același capitol (14,17—20), o scenă din timpul toamnei este descrisă „exact în același fel... Atunci este o problemă de primăvară sau toamnă? Concluzia este clară. Imaginile apocaliptice ale anotimpurilor agricole, nu pot fi folosite ca un criteriu valabil spre a îndreptăți interpretarea „zilei Domnului” ca referindu-se la „Duminică-Paştelui”.

K. A. Straud, aduce argumente în plus în favoarea interpretării Duminicii-Paştelui din Apoc. 1,10. El subliniază că „după tradiția Betusiană și Eseiiană exista o sîrbătoare anuală a duminicii, a primelor roade, a snopului de legănat... Deoarece primii creștini considerau pe Domnul Hristos înviat ca un antitip al primelor roade, acest segment particular al creștinismului primitiv care observa numărătoarea sectară decît cea fariseică... ar fi adoptat de îndată o celebrare anuală a Duminicii în onoarea învierii Domnului Hristos...”

„Prin contrast, nici un temei (bază) liturgic și nici chiar psihologic nu poate fi dedus din practicile existente în iudaism, în favoarea Duminicii ciclului săptămânal la primii creștini... Sîntem mai degrabă puși în situația de a trage concluzia că în perioada de la început a istoriei creștine singurul fel de Duminică (ziua Domnului) observată de comunitatea creștină a fost, în adevăr, o Duminică anuală și că celebrarea Duminicii ciclului săptămânal într-un fel, s-a dezvoltat din cea anuală” (K. A. Straud — Ziua Domnului — Trei eseuri asupra istoriei Bisericii primare — 1967/42).

În timp ce Straud apără prioritatea aplicării termenului „Ziua Domnului” la Duminică-Paştelui, față de Duminică ciclului săptămânal, în același timp, el recunoaște în mod înțelept că discuțiile de pînă acum nu se aplică textului din Apoc. 1, 10, deoarece documentul derivă din ținutul Quartadeciman, provincia Asia. În acea provincie, creștinii cărora Ioan le adresa cartea sa, după cum spune Policante care pretindea că urmează tradiția aceluiași Apostol, respinge cu tărie obiceiul Duminică-Paştelui, ținînd puternic la socoteala din Quartadeciman.

K.A. Straud, în lucrarea amintită mai sus, la pag. 180, avansează o interesantă ipoteză și anume că „Ziua Domnului” din Apoc. 1,10 s-ar putea referi la Sabatul zilei a Șaptea. El își bazează ipoteza sa pe un pasaj din „Faptele lui Ioan” (compus, după toate probabilitățile în Asia Mică în secolul al treilea), ambele descriind călătoria lui Ioan la Roma ca un prizonier pîzit de

ostașii Romei, el spune: „Și în ziua a Șaptea, fiind Ziua Domnului, el le-a spus: „Acum este timpul și pentru mine ca să măninc”. Straud argumentează că ziua a șaptea nu se poate referi la ziua a șaptea a călătoriei, deoarece aceasta ar însemna că Ioan a postit în Sabatul cuprins în această perioadă de timp, practică interzisă în biserica de răsărit. În timp ce observația este valabilă în general, se pare că ea nu se aplică acestui document datorită izului său gnostic. (Este cunoscut faptul că gnosticii încurajau postul în Ziua Sabatului).

Deci ar fi un paradox dacă Ioan, care păstra Paștele la data fixă de 14 Nisan, ar fi scris creștinilor din același ținut Quartadeciman că el „era în Duhul în Duminica Paștelui”. J. Daniélou recunoaște acest fapt și admite în mod timid că în Apocalipsa 1,10, atunci când are loc Paștele la 14 Nisan, expresia poate că nu înseamnă „Duminică” (Primii șase sute de ani”, 1964/ pag. 74).

„Ziua Domnului”. Identificarea „Zilei Domnului” din Apoc. 1,10 ca Ziua escatologică a Domnului, socotită ca fiind Ziua judecării Domnului Hristos și deci Parusia, ni se înfățișează ca fiind cea mai plauzibilă. Mai multe dovezi îndreptătesc o asemenea interpretare.

Contextul imediat, care precede sau urmează textul din Apoc. 1,10 conține referințe categorice cu privire la escatologica zi a Domnului. În versetele precedente Domnul Hristos este înfățișat ca Unul care „vine pe norii cerului și orice ochi îl va vedea” (v. 7) și ca Unul „care este, care a fost și care va veni” (v. 8). În versetele următoare apostolul Ioan descrie viziunea glorioasă și triumfătoare a „Fiului omului” care are „cheile locuinței morților” (v. 12—18). Același „Fiu al omului” apare din nou mai târziu cu „o seceră ascuțită... pentru secerișul pământului” (14,14. 15) unde referințele incontestabile se referă la un timp viitor al judecării. Contextul imediat este în mod clar escatologic. Aceasta sugerează faptul că Ioan se simțea personal transportat de Duhul în viitor, într-o glorioasă zi a Domnului.

Se poate obiecta, așa cum spune Luciu T. Talbot, că dacă Ioan „a fost proiectat într-o 'zi a Domnului' cum poate el atunci să scrie despre biserica veacului prezent, așa cum face în capitolele doi și trei?” Același autor adaugă că răspunsul la aceasta poate fi găsit în versetele 10 și 12 ale aceluiași capitol.

„Și am auzit inapoi a mea un glas puternic... M-am întors să văd și am văzut”... La început, el a privit înainte spre „Ziua Domnului”, apoi a privit înapoi și a văzut din nou ca într-o panoramă biserica veacului prezent, mai înainte de a privi înainte, în viitor, la lucrurile care cu certitudine că vor veni”.

Această întreită dimensiune a viziunii zilei Domnului este înfățișată

în vers. 19, unde lui Ioan i se spune: „Serie lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sînt și cele care au să vină după ele”. Din acest punct al zilei Domnului, lui Ioan îi este înfățișat, în primul rînd ceea ce zice Fiul omului (ce ai văzut), pentru cele șapte biserici pe care El le ține în mîna Sa dreaptă (v. 16,20); în al doilea rînd, care este condiția imediată a bisericii („lucrurile care sînt” — v. 19) și evenimentele de la urmă (cele care au să fie după ele — 19), și care aveau să aibă loc pînă la revenirea Domnului Hristos în slavă și stabilirea Împărăției Sale veșnice.

Un studiu tematic al cărții Apocalipsei coroborat cu faptul că parusia constituie punctul central al fiecărei viziuni și tema fundamentală în jurul căreia se învîrtește întreaga carte. De fapt cartea este prezentată ca fiind „descoperirea lui Isus Hristos, prin care se arată slujitorilor Săi lucrurile care au să se întîmple în curînd” (v. 1). După ce adresează cartea celor șapte biserici din Asia Mică, apostolul Ioan anunță natura acestei descoperiri în termeni categorici: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea” (v. 7). Același anunț îl găsim în ultimul capitol, la concluzia descoperirii primite: „Iată, Eu vin curînd” (22,7. 12). „Și Duhul și Mireasa zic: Vino!” (v. 22,17). Viziunea tronului, a celor șapte peceți, a celor șapte trîmbețe, a femeii, a fiarei și a Mielului, a celor șapte plăgi, a desfrînatei și Babilonului, a nimicirii lui Satan, și stabilirea Noului Ierusalim, toate înfățișează evenimente ce ținesc către revenirea Domnului sau după revenirea Lui. Contextul întregii cărți sugerează cu putere că „Ziua Domnului” din Apoc. 1,10 nu reprezintă o zi literară de 24 de ore, ci mai degrabă marea zi a Domnului către care apostolul Ioan a fost transportat în viziune și i-a fost arătat prin imagini simbolice, evenimentele ce au precedat și au urmat venirea Domnului.

Că ziua este mai degrabă simbolică decît literală este de asemenea de presupus, datorită multor scene pe care Ioan cu greu le-ar fi putut primi într-o singură ocazie. Să reținem că el este luat în viziune „în ziua Domnului” în primul capitol și apoi urmează un lanț de viziuni ce i-au fost arătate pînă la ultimul capitol unde el declară: „Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului care mi le-a arătat ca să mă închin lui” (22, 8). Aceasta se pare că sugerează faptul că îngerul i-a arătat lui Ioan toate diferitele scene pînă la sfîrșit, cînd în semn de mulțumire a căzut înaintea lui ca să i se închine. Au fost oare toate viziunile arătate lui Ioan în aceeași zi și, probabil Duminică dimineața? Deoarece scenele sînt multe la număr și cu teme diferite, s-ar părea un fenomen destul de neobișnuit, de straniu, ca Ioan să

poată primi toată această descoperire într-o singură zi. Și alți cercetători (J. F. Walvoord) observă de asemenea că oricum este foarte problematică ca această extraordinară descoperire pe care o avem în întreaga carte a Apocalipsei, Ioan s-o fi primit într-o singură zi de 24 de ore și este mult mai probabil ca ea să fi avut loc într-o suită de descoperiri.

Expresii ca: „Am văzut, am primit, mi-a fost arătat”, care se găsesc în mod frecvent în cartea Apocalipsei arată că scenele i-au fost arătate în ocazii diferite. De fapt, în capitolul 4,2 apostolul Ioan menționează în mod explicit pentru a doua oară folosind cuvinte, identice așa cum este în cap. 1,10: „Am fost în Duhul” — **eghenómen en pneimati**. Aceasta arată în mod clar un timp și o ocazie diferită în care el a fost luat în viziune. De aceea este greu de admis că „Ziua Domnului”, în care lui Ioan i-au fost arătate întreaga serie de viziuni care formează întreaga carte, ar reprezenta o zi literală, avînd în vedere că, așa cum am reținut, multe scene avînd teme diferite i-au fost înfățișate în ocazii diferite. S-ar părea că este mai consecvent cu contextul dacă am considera că Ioan a fost luat în viziune și i s-a prezentat viitoarea zi a Domnului și că de aici „el a auzit” și „a văzut” multele scene ce i-au fost trecute pe dinaintea ochilor, în mai multe ședințe, W. Stott obiectează față de această interpretare pentru că deși adjectivul „a Domnului” (**kūriakós**) este folosit în mod extensiv în literatura patristică cu substantive ca: singe, cap, corp, trup, suflet, pasiune, cruce, cu expresii și învățături, parabole, porunci, putere, autoritate și nume, numai într-un singur loc se folosește el avînd o însemnătate escatologică, și anume de către Origen, în Comentarile Spiritului Ioan 10,35: „Cînd toate aceste lucruri vor fi înviate în marea zi a Domnului” (**kūriaké**). Observația este, în adevăr, valabilă, dar de ce n-am considera-o ca fiind o excepție în folosirea ei? De fapt, expresia „Ziua Domnului” — **kūriaké** constituia doar o mică variație de la obișnuita expresie — **heméra (tū) kūriu** (Ziua Domnului). Adjectivul „a Domnului” **kūriakós**, așa cum am mai arătat, se întîlnește numai de două ori în Noul Testament (1 Cor. 11,20; Apoc. 1,10) o indicație a faptului că expresia are o arie limitată de folosință în comparație cu expresia „Domnul” (**Kūrios**) care este întîlnită la peste 680 ori. Este vrednic de reținut că și expresia „Cina Domnului” (**kūriakón deipnon**) (1 Cor. 11,20) este unică în sine și este folosită numai de apostolul Pavel în acel caz. De fapt, ritualul la care s-a referit de prima dată ca fiind „frîngerea pîinii”, mai târziu a ajuns să fie recunoscut ca euharistia. Sintem confrunțați aici cu folosirea unui adjectiv care nu are paralelism în vocabularul Noului Testament. S-ar părea un lucru foarte normal

să tragem deci concluzia că așa cum expresia „Ziua Domnului” a fost folosită — odată de apostolul Pavel ca o excepție a ceea ce se pare că era cunoscut ca: „Fringerea piinii”, posibil ca expresia „Ziua Domnului” să fi fost folosită odată de apostolul Ioan ca o excepție și ca o variantă a expresiei obișnuite (Ziua Domnului). Așa cum am văzut contextul îndreptățește o asemenea interpretare.

Un alt sprijin pentru această interpretare ne este oferit de faptul că Ioan menționează a doua oară ziua judecării și a revenirii Domnului Hristos, și în fiecare caz el folosește o expresie diferită: „Zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apoc. 16,14); **„Tes heméras megáles tū theū „ziua cea mare a miniei Lui” (Apoc. 6,17) he heméra he megále tes orghes.** Aceste expresii diferite care să denumească ziua revenirii Domnului Hristos arată că evenimentul era de o așa importanță încât putea fi denumit într-o variată gamă de expresii, fără primejdia de a fi greșit înțelese. În nu mai puțin decât în treizeci de locuri Ioan se referă în mod explicit la aceasta în cartea sa. De fapt, în Noul Testament, ziua revenirii Domnului, care este privită ca temelia consumării reședinței, speranței și trăirii creștine, este descrisă printr-o mare varietate de expresii. Domnul Hristos în persoană numește Ziua venirii Sale „Ziua Sa — **heméra autū** (Luca 11,24). Faptul că o diversitate așa de mare de expresii este folosită spre a denumi ziua venirii Domnului, cum și faptul că Ioan personal se referă la aceasta cu diferite expresii face cu totul posibil ca „Ziua Domnului” să fie în mod simplu una dintre multele și diferitele expresii folosite pentru a denumi unul și același eveniment.

Luând în considerație locul predominant pe care „Ziua Domnului” îl ocupă în gândirea și viața primilor creștini, fiind considerată, așa cum am mai spus, ca împlinirea tuturor speranțelor creștine (1 Tes. 4, 16—17; 1 Cor. 15,23,52), cum și ca un stimulent spre un comportament etic (1 Cor. 1,8; 2 Petru 3,10—12) ni se pare că este numai natural ca Ioan să se refere la ea ca fiind chiar începutul lucrării sale (Apoc. 1,1. 7—8) și să fie luat în vizuire chiar în acea zi (Apoc. 1,10). Ce altceva decât viziunea despre venirea Domnului Hristos putea să aducă lui Ioan absolut necesara asigurare a mântuirii și a lucrului împlinit, pentru el care suferea ne cazuri „din pricina Cuvintului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos” (Apoc. 1,9)? Împreună cu suflețele „celor ce fuseseră junghiate din pricina Cuvintului lui Dumnezeu”, Ioan strigă din toată inima: „Pină când, Stăpîne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuini singele nostru...” (Apoc. 6,8—10). „Nu este de mirare”, recunoaște pe bună dreptate W. Stott „că privirea hătrînului dar versatului exilat era

îndreptată spre slava și puterea Împărăției lui Dumnezeu, atunci când dreptatea va fi înlăptuită.

Trebuie să fie reținută de asemenea folosirea adjectivului „Ziua Domnului” mai degrabă decât a substantivului. Aceasta deoarece așa după cum spun teologii și specialiștii în materie, în limba greacă, la fel ca și în limbile moderne, folosirea adjectivului (și nu a substantivului) a aceleiași rădăcini, nu schimbă sensul sau însemnătatea expresiei, ci are darul de a întări. Iată ce spune E. W. Gullinger în legătură cu această problemă:

„Calea naturală de a face un substantiv calificativ, este aceea de a folosi un adjectiv ca în acest caz **kūriake**” (a Domnului). Și atunci când acest lucru este înlăptuit, sublinierea sau întărirea sensului își urmează cursul său normal și este pus asupra substantivului care este astfel calificat („zi”). Când însă sublinierea este cerută a fi așezată asupra cuvintului „Domnul” atunci în loc de adjectiv, substantivul va fi folosit în cazul genitiv (în l. engleză). În primul caz expresia va fi „Ziua Domnului” iar în al doilea caz „Domnul zilei”. În ambele cazuri se vizează aceeași zi, dar cu sublinieri diferite.”

Folosind adjectivul mai degrabă decât substantivul, Ioan poate foarte bine reflecta dorința sa de a sublinia chiar ziua venirii glorioase a Domnului Hristos, și în care el a fost dus în viziune de către Duhul. Aceasta este de asemenea sugerată de folosirea verbului **eghenómen**. Traducerea românească „eram” nu redă pe deplin însemnătatea expresiei originalului grecesc (a verbului în limba greacă) care, deși susceptibil a avea o largă varietate de înțelesuri, exprimă totuși ideea de generație, tranziție, sau schimbare. În Apoc. 8,8 de exemplu, același verșet este tradus cu „a deveni” (a treia parte din mare s-a făcut a devenit „singă”). Textul nostru poate fi în mod literal tradus astfel: „Am devenit o zi în Duhul în Ziua Domnului”. Deoarece verbul denotă starea de extaz în care văzătorul a fost adus prin Duhul vom aștepta ca ziua Domnului să reprezinte nu timpul, ci conținutul a ceea ce el a văzut. O paralelă oarecum similară poate fi văzută în experiența lui Pavel. El raportează: „Eu am căzut (**ghenesthai**) într-o răpire sufletească și am văzut pe Domnul (Fapte 22,17—18; 2 Cor. 12,3). Verbul folosit aici **ahinomai** este identic și rezultatul imediat al viziunii a fost că Pavel a văzut pe Domnul, iar în ceea ce-l privește pe Ioan, că el a văzut Ziua Domnului.

Imediat apoi, Ioan aude „un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe” (Apoc. 1,10), poate fi de asemenea o aluzie la escatologia zi a Domnului. „Glasul puternic ca sunetul trâmbiței ne aduce imediat aminte de Ingerul cu Trâmbița care era așteptat în mitologia iudaică să sune pentru Ziua judecării”. Deși trâmbițele erau folosite în Vechiul Testament pentru a chema poporul să

se strângă laolaltă în diferite ocazii importante (Numeri 10,2,9-10) Exod 19,19), instrumentul era în mod special asociat cu „Ziua Domnului” (Gal. 2,1,15; Zah. 9,14).

În Tefania, „marea zi a Domnului” este numită „o zi în care va răsuna trâmbița” (Tef. 1,14-16). În Noul Testament trâmbița este în mod deosebit asociată cu revenirea Domnului Hristos. Ea cheamă pe membrii Bisericii lui Dumnezeu înaintea Domnului Hristos (Mat. 24,31), ea anunță coborârea Domnului Hristos din ceruri (1 Tes. 4,16) și la glasul ei învie morții (1 Cor. 15,52). În Cartea Apocalipsei cele șapte viziuni anunțate prin sunetul a șapte trâmbițe (Apoc. 8,2 6-8,10,12; 9,1,13; 11-15) prezintă o serie de întâmplări spectaculoase, care culminează cu sunetul celei de a șaptea trâmbițe care proclamă că: „Împărăția... a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său”. „Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apoc. 11,15). Această strînsă legătură între vocea trâmbiței și a doua venire a Domnului Hristos sugerează posibilitatea ca „glasul puternic ca sunetul unei trâmbițe” (Apoc. 1,10) pe care Ioan l-a auzit „în ziua Domnului” (Apoc. 1,10), când văzătorul s-a întors să vadă glasul (v. 12), el a privit plin de uimire pe Fiul omului în putere și slavă, în mijlocul Bisericii. Această viziune este un prelude al venirii Fiului omului având pe cap o cunună de aur (Apoc. 14,14), ca „Împăratul împărăților și Domnul domnilor” (Apoc. 19,16).

O indicație finală a naturii escatologice a „Zilei Domnului” ne este dată de paralelismul unic dintre capitolele 4,1-2 și cap. 1,10. În ambele cazuri, Ioan era în Duhul **eghenómen en pneūmai** (1,10 și 4,2), „a auzit o voce asemenea unei trâmbițe” (1,10 și 4,1) și i-a fost arătat una dintre persoanele dumnezeirii în slava Sa (1,12-18 și 4,2-11). În ambele ocazii, Domnul Hristos este proclamat ca Unul care este, care era și care vine (cap. 1,8 și 4,8). Cu toate acestea, în cap. 4,1 noi găsim un detaliu în plus. Mai înainte ca Ioan să fie luat în viziune, i se spune: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri” (cap. 4,1). În declarația următoare Ioan spune: „Numaidecât am fost răpit în Duhul” (cap. 4,2). Motivul pentru care Ioan a fost luat în viziune este în mod clar prezentat aici: pentru ca el să poată vedea „ce avea să se întâmple după aceste lucruri” (cap. 4,1). Totuși, în cap. 1,10 când Ioan este luat în viziune nu ne este prezentat în mod explicit un astfel de motiv, dar în loc de aceasta găsim expresia: „în Ziua Domnului”. Se pare rezonabil a trage concluzia că, în virtutea unui paralelism izbitor pe care-l găsim în cele două capitole, unde găsim expresii asemănătoare, context și conținut asemănător, ca expresia „în ziua Domnului” din cap. 1,10, trebuie înțeleasă în lumina expresiei paralele

„ce are să se întimplă după aceste lucruri“ din cap. 4,1. Noi putem spune că în cap. 1,10 Ioan descrie împrejurările în care a avut loc viziunea și anume: „În ziua Domnului“ și apoi începe a descrie eveni-

mentele ce i-au fost relatate, în timp ce în capitolul 4,1 lui Ioan i se spune în mod explicit că viziunea următoare are de-a face cu evenimente viitoare.

Din universul tainelor

(Urmare din pag. 11-a)

Ți-am cerut noi; căci ne-ai descoperit taina împăratului!“ (cap. 2,23). Prin pana lui Amos aflăm că „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci“ (cap. 3,7). Cel Care a fost mort și a înviat ca să fie viu în veșii vecilor a spus lui Ioan: „Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în mina dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sînt ingerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice sînt șapte Biserici“ (Apoc. 1,20). El, Martorul credincios și adevărat, explică slujitorilor Săi tainele în măsura în care de lămurirea lor atîrnă viața și înaintarea Bisericii.

Cele mai întinse spații din volumul Sfințelor Scripturi sînt ocupate de taina Planului de Mîntuire, care este știința tuturor științelor sfinților și tema centrală dezvoltată de toți proorocii și apostolul Pavel în Efeseni 3,3: „Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștința de taina aceasta“. Centrul ei este Isus Hristos, sigurul Nume în care putem fi mîntuiți: „Ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei“ (Col. 2,2,3). „Pentru taina lui Hristos“, spunea același apostol, „mă găsesc în lanțuri“ (Col. 4,3), de unde înțelegem că acceptarea ei presupune devotament, suferințe, sacrificii. Ea face obiectul fundamental al propovăduirii creștinilor (Efes. 6,19). Începutul acestei taine e situat undeva în veșnicie și ea se va sfîrși odată cu încheierea lucrării de Mare Preot a Domnului Isus Hristos: „Ingerul... a jurat pe Cel ce este viu în veșii vecilor, că nu va mai fi nici o zăbavă, ci că în zilele în care ingerul al șaptelea va suna din trîmbița lui, se va sfîrși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prooroci“ (Apoc. 10,6,7).

Se cuvine să ne ocupăm acum de tainele antagonice, care se confruntă de-a lungul timpurilor, concretizate în marea luptă (controversă) dintre Hristos și Satana. Despre acestea, Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune: „Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă“ (1 Tim. 3,16): „Căci taina fărădelegii a și început să lucreze...“ Această din urmă taină s-a manifestat prin di-

vinizarea fiului pierzării, a protivnicului care se așează în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu, ba chiar ridicîndu-se mai sus de tot ce se numește „Dumnezeu“. Ambele taine aflate în contradicție s-au prezentat ca niște tendințe fundamentale lucrînd în sens opus. Fiul lui Dumnezeu, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși, n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu El, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om. S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce“ (Fil. 2,6-8). Aceasta este taina evlaviei, a intrupării Fiului lui Dumnezeu, a umilirii Sale pînă la cele mai de jos trepte posibile. Despre acest mișcător subiect, inspirația profetică spune: „Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilînță aproape fără margini dacă ar fi luat corp omenesc chiar și atunci cînd Adam se afla inocent în Eden. Dar Isus a primit acest corp atunci cînd neamul omenesc era slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca oricare copil al lui Adam a primit urmările lucrării mării legi a eredității. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea pildă de o viață lipsită de păcat“ (H.L.L. cap. IV, par. 14). „El, care era bogat, S-a făcut sărac, pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți“ (2 Cor. 8,9).

În contrast cu umilirea și ascultarea nemărginită a Mîntuitorului apare îngîmfarea lui Lucifer, care zicea în inima lui: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miez-noaptei; mă voi sui pe vîrfurile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt“. (Is. 14,13,14). Aceasta e taina fărădelegii, a ivirii răului în inima ingerului celui mai favorizat: nici un motiv pentru nașterea răului nu se poate invoca. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Iar taina aceasta este încumetarea de a căuta o poziție înaltă, de a dori poziția și tronul lui Dumnezeu. Consecințele fiecărei taine sînt cele normale: cel ce doare să se ridice peste ceea ce se cuvine, dîndu-se drept Dumnezeu, „a căzut ca un fulger din cer“, „a fost doborît la pămînt“ și „va fi nimicit, ca să nu mai fie niciodată“. În schimb despre Domnul Isus Hristos citim: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și L-a dat Numele care este mai pre-

în lumina considerațiilor de mai sus, este puțin probabil ca expresia „ziua Domnului“ din Apoc. 1,10 să se refere la duminică. Din contră, este mai mult o variantă a expresiei „Ziua Domnului“ folosită în mod obișnuit în Sfînta Scriptură, spre a desemna ziua judecării și Parusia. În concluzie putem spune că este foarte bine, chiar dacă nu e o dovadă concludentă a gândi că se avea în vedere ziua judecării.

În concluzie. Analiza făcută în cele trei texte studiate pînă acum din Noul Testament, care de obicei sînt prezentate ca dovezi ale păzirii zilei de duminică din timpurile apostolice a arătat în mod convingător că nici o valoare probatorie nu poate să derive din ele. În ambele texte din 1 Cor. 16,1-3 și Fapte 20,7-12, constatăm că prima zi a săptămînii este menționată spre a descrie un plan de stringere particulară de daruri, cum și o ocazională întîlnire a credincioșilor din Troa, cu apostolul Pavel. De asemenea, reținem că expresia „Ziua Domnului“ din Apoc. 1,10 în lumina contextului său larg și imediat poate fi cel mai bine interpretată ca o denumire a zilei judecării și a Parusiei. D. P.

sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“. (Fil. 2,9-11). Mîntuitorul este adevărata Viață, iar noi sîntem mlădițele. În această ipostază, trebuie să rămînem în El, pentru ca să avem viață, să putem rodi și prin aceasta Tatăl din cer să fie proslăvit. Dar „cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“. (1 Ioan 2,6).

Integrarea noastră în taina evlaviei cuprinde această osmoză cu viața Domnului Hristos și părăsirea cu El la toate aspectele jertfirii de sine. „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ (Gal. 2,20). Două fericele aspirații ale credincioșilor — „cînd Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este“ (1 Ioan 3,2) și „astfel vom fi totdeauna cu Domnul“ (1 Tes. 4,17) — își vor găsi împlinirea exclusiv pentru aceia la care taina evlaviei devine mod de viață, potrivit cu îndemnul solemn al apostolului: „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus“. (Filip. 2,5).

Radu Ștefan
pastor
Conferința Bacău

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor

Dumitru Popa